

Václav Štech (1859–1947)

Veřejné blaho aneb Deskový statek

Politicky (ne)korektní komedie

REŽIE

DRAMATURGIE

SCÉNA

KOSTÝMY

KOREPETICE

VÝBĚR HUDBY

JANUSZ KLIMSZA

MAREK PIVOVAR

MARTIN VÍŠEK

ELIŠKA ZAPLETALOVÁ

JIŘÍ ŠIMÁČEK

JANUSZ KLIMSZA

JIŘÍ ŠIMÁČEK

LADA BĚLAŠKOVÁ

MAREK PIVOVAR

Osoby a obsazení:

FISTR

JULIE

PANÍ HAUENŠTAJNOVÁ

MUDr. NEKVINDA

ŠOREL

TURECKÝ

NĚMEČEK

STOCK ZE ZWEIBRÜCKU

REVÍR Z CHOTYŠE

EXNER

ŠKODOVÁ

KOSTOMLATSKÝ

NOVOTNÝ

PIANISTA

David Viktora

Petra Lorencová

Pavλίna Kafková

Tomáš Jirman

Libor Olma

Vladimír Čapka

Petr Houska

Jan Fišar

Vladimír Polák

František Strnad

Lada Bělašková

Robert Finta

Karel Čepek

Jiří Šimáček

Premiéra 24. října 2013 v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona

Představení řídí

Věra Kryšková

Text sleduje

Jana Hořínová

Technický šéf

Stanislav Muntág

Jevištní mistři

Miloslav Novák, Petr Novák

Mistr osvětlení

Stanislav Dvořák

Mistr zvuku

Otakar Mlčoch

Mistrová vlásenkárny

Renáta Školoutová

Mistrová garderoby

Naděžda Vránková

Mistrová rekvizit

Alexandra Václavíková

Šéf výpravy

David Bazika

Vedoucí umělecko-dekoračních dílen **Barbora Macháčová**

Vedoucí výroby kostýmů

Eva Janáková

Scénické dekorace vyrobily umělecko-dekorační dílny NDM

Technolog – Ivana Stuchlíková, mistr čalounické dílny – Petr Missig,
mistr malířsko-kašérské dílny – Jaroslav Macháč, mistr truhlářské
dílny – Radomír Maschke, mistr zámečnické dílny – Jaroslav Kocourek,
mistr zbrojářsko-šperkařské dílny – Jaroslav Dovalil

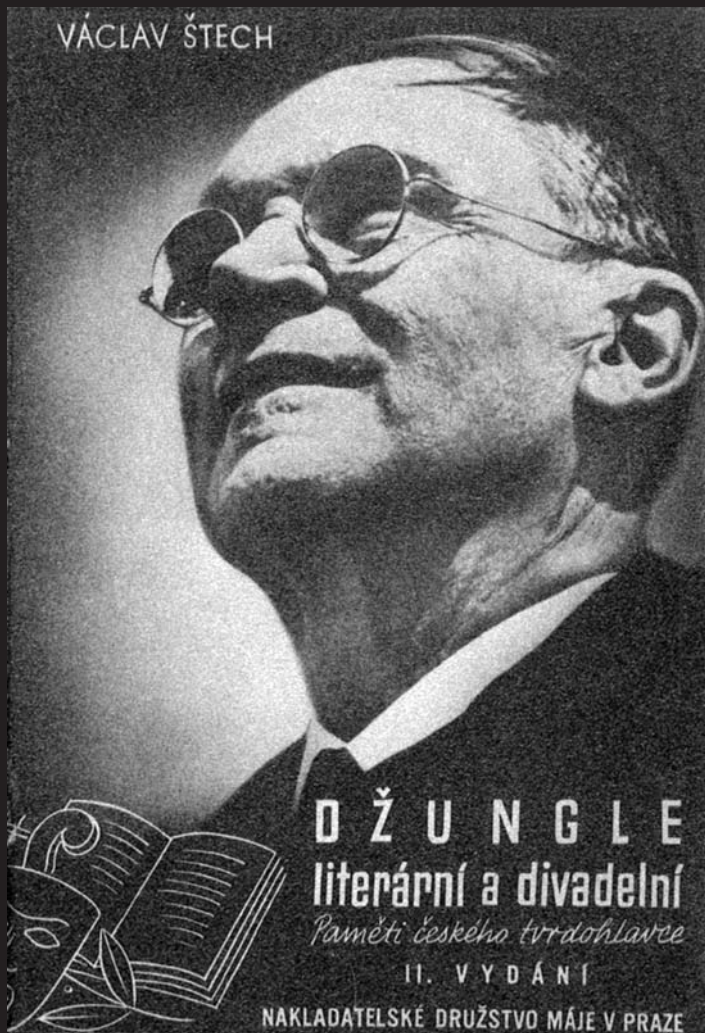
Scénické kostýmy a doplňky vyrobily krejčovny NDM

Mistrová dámské krejčovny – Iva Koplová, mistrová pánské krejčovny
– Jiřina Richtrová, modistka-dekoratérka – Věra Siostrzonková

Děkujeme panu Ing. Lumíru Kaválkovi, řediteli Regionálního
muzea v Kopřivnici, o.p.s., za spolupráci při vytvoření plakátu
k inscenaci.

Ospalé maloměsto jako vystřižené z naší hry.
Opravdu takhle vypadala Ostrava?

VÁCLAV ŠTECH (1859–1947)

Je dnes neprávem téměř zapomenut, ač jeho život i dílo skýtají mnoho pozoruhodností. Stačí se podívat na data narození a úmrtí a uvědomit si souvislosti: zažil stavbu a obě otevření Národního divadla, spolupracoval (či se přel) s velikány typu Vrchlického, Smetany či Stroupežnického, ale zažil i skvostnou plejádu umělců prvorepublikových s bratry Čapkovými či Leošem Janáčkem v pomyslném čele. Zažil i záchvěv svobody po 2. světové válce. Milosrdný osud už mu zamlčel události následující... Ale po pořádku.

PATNÁCTILETÝ NOVINÁŘ

Budoucí dramatik, spisovatel, divadelní ředitel a organizátor veřejného života Václav Štech se narodil 29. dubna 1859 v Kladně. Otec zemřel, když mu byl pouhý rok, a tak se velice brzy učil stát na vlastních nohou – doslova i obrazně. Již jako patnáctiletý začal přispívat do časopisů a novin. Ve Slaném, kam se s matkou přestěhovali, se stal velmi brzy osobou veřejně známou. Ve svých pamětech vzpomínal, že se podílel i na organizaci voleb. Těchto zkušeností později využil také při psaní Deskového statku. A domníval se dokonce, že první odmítnutí jeho her lze přičíst na vrub faktu, že stranil Mladočechům, zatímco dramaturgové divadel byli raženi staročeského – abychom nemžili, šlo o Ladislava Stroupežnického. Ale ještě jsme ve Slaném: Štech tu pomáhá svému příteli v knihkupectví jako příručí (a také ho zvětčil ve své dramatické prvotině, jednoaktovce Knihkupec). Pronikl tady do tajů knihkupeckého a částečně i nakladatelského řemesla, což se mu později velice hodilo.

UČITEL VE SLUŽBÁCH THÁLIE

Pracoval pak jako učitel – a dařilo se mu, brzy to dotáhla na ředitele dívčí školy. Též sepsal brožurku *Před učitelským prahem*. Už tady osvědčil svou schopnost získávat si dobré známosti: tehdejší okresní inspektor (a pozdější dvorní rada) František Wenig se ujal prostřednictvím a předal řediteli Národního divadla (které fungovalo teprve třetím rokem!) Františku Adolfu Šubertovi svou hru *Krise*. Šlo o politické drama, tematicky to byl kus do té doby nevidaný. Šubert hru odmítl, ale autora přizval k další spolupráci. Sám pak, jak Štech ironicky

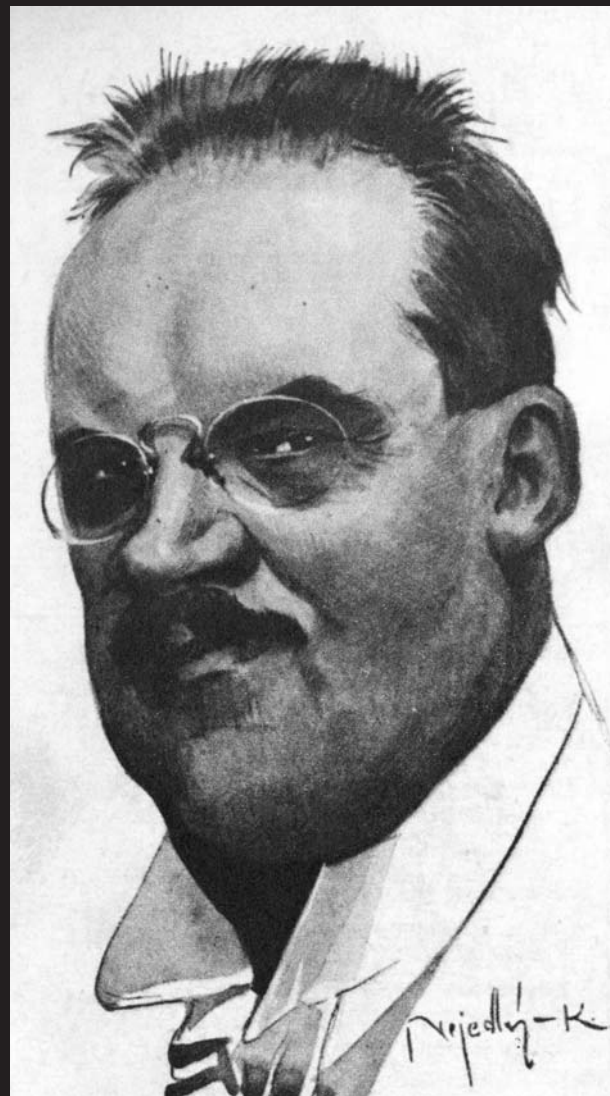
poznamenal v pamětech, jako „píchnut šídlem“ napsal a uvedl svou politickou hru, jmenovala se *Praktikus*. Oba muži tehdy nemohli tušit, že se tím jejich osudy začaly proplétat na hodně dlouhou dobu. O deset let starší Šubert byl prvním ředitelem Národního divadla po jeho otevření, v roce 1907 se pak stal prvním ředitelem nově postaveného Divadla na Vinohradech. A ředitelské žezlo po něm nepřijímal nikdo jiný než Václav Štech.

PROTIVA STROUPEŽNICKÝ

S dalšími dramatickými pokusy Šubert odkázal Štecha na již zmíněného dramaturga Stroupežnického (nemýlíte se, je to autor mj. *Našich furiantů* či *Zvíkovského raráška*). Ten Štecha podrobil důkladné „masáži“, naučil ho pravidlu, že je, chtělo by se dodat s Čechovem, „stručnost sestra talentu“. Pročetl si Štechův další dramatický pokus (jmenoval se *Žena*), pak sáhl do regálu a ukázal mu hru jiného nešťastníka: ráznou rukou v ní učinil mnoho důkladných škrtů. V roce 1888 se Štech dočkal – Národní divadlo uvedlo jeho hru *Maloměstské tradice*. Štech si ovšem stejně dobře jako přátele dokázal získávat i odpůrce. Vztah se Stroupežnickým se velice zakalil, když v Brně uvedli právě odmítnutou *Ženu*. Setkala se zde s velkým úspěchem, kritik Ledecký napsal článek *Dramaturgická neschopnost*, napadající Stroupežnického – a neštěstí bylo hotovo. Vzápětí byl Štech s další hrou v Národním opět odmítnut. Štech se plnou silou zapojil do bojů o novou podobu Národního divadla, vystupoval proti Šubertovi, spolu s ostatními prosazoval též stavbu druhého pražského českého divadla. Na uvedení svého kusu v Národním čekal deset let, šlo o veselohru *Ohnivá země*.

TRVANLIVÉ ZVONĚNÍ, TRVANLIVÝ STATEK

Později následoval Štechův největší úspěch: komedie *Třetí zvonění*. Uváděna je stále znovu a znovu, v pražském Činoherním klubu dosáhla neuvěřitelných pěti tisíc repríz, byla též zfilmována. Filmoví tvůrci posunuli děj komedie do prvorepublikových časů. Snad nám tedy nikdo nebude mít za zlé, že jsme totéž učinili s *Deskovým statkem*. Tyto dvě hry jsou tím, co dnes především žije ze Štechova odkazu dramatika a spisovatele. Nehrají se jeho vážné kusy, nevydávají se povídky, ostatní veselohry jsou dávány jen zřídka (např. Národní di-

Karikatura Václava Štecha od Karla Nejedlého

vadlo v Praze uvedlo v roce 2007 jeho komedii *David a Goliáš* s podtitulem *Pepička to zařídí*). *Třetí zvonění* a *Deskový statek* jsou „trvalkami“.

PŘISPĚJTE UMĚLCŮM!

Stále živý je ovšem také Štechův odkaz organizační. Angažoval se po této stránce velmi usilovně v literárním spolku Máj. Mimo jiné uvedl do života novinku: procenta z tržby pro autory divadelních her. S určitými modifikacemi systém jím vymyšlený funguje dodnes. Zasloužil se také o penzijní fond a další vymoženosti. Literáti a dramatikové byli a jsou – stejně jako další umělci – mnohdy značně nepraktického založení – Štech byl pravým opakem. Pomáhal sám sobě – hrozil například žalobou tomu, kdo uvede jeho hru bez povolení a bez placení procent – ale pomáhal i kolegům. „*Jako se neřádá, aby zadarmo pracoval roznašeč a lepič plakátů, tesař, tiskárna, opisovač, hasiči i pradena – proč neměl by spisovatel, který dodal hlavní věc, jež vlastně obecenstvo přivábila, dostati za to mírný honorář?*“ Dnes je to věc po zásluze zcela samozřejmá, ovšem nebýt Štecha, trvalo by její prosazení jistě mnohem déle. Jeho podíl na chodu Máje se projevil i tím, že právě zde vydal většinu ze svého díla, které čítá přes šedesát položek. A na chodu vydavatelství se též vydatně podílel. On sám za to, jak obratně dokázal skloubit uměleckou tvorbu s organizačorskou činností, sklídl mnoho posměšků, ale na to si zvykl – úspěch se v našich končinách neodpouští. Mnohokrát se stal terčem štvavých kampaní v tisku, mnohokrát padl, aby opět povstal. Ale pozor, nepohlížejte na něj jako na bezbranného obětího beránka. On sám též povlácel tiskem mnohé, on sám též přispěl k pádu mnohých. „Žil mezi vlky jsa též vlkem.“

VEŘEJNÉ BLAHO

aneb *Deskový statek* Štech napsal v roce 1907 pro nedávno otevřené Divadlo na Vinohradech, jehož se zakrátko stal ředitelem. I zde, podobně jako v mnoha dalších textech, využíval vlastní zkušenosti, mimo jiné z volebního klání ve Slaném, kde mocně přispěl k pádu „staročeské“ radnice ve prospěch místních živnostníků. I proto je hra dodnes živá.

Ona si libuje

při každém praní, jak
pohodlně a čistě pere

Pilnáčkov anglické
mýdlo *terpentýnové*

Prádlo je po něm

nádherné

a dlouho vydrží!

Vladimír Polák

Jaké jméno nese někdejší Národní dům, před nímž stojí malý hlouček, dnes? Správně, Divadlo Jiřího Myrona.

VZPOMÍNKY KOMUNÁLNÍHO POLITIKA

Jedním z hlavních témat inscenace *Veřejné blaho aneb Deskový statek* je zákulisí komunální politiky a boj o křeslo starosty. Využili jsme faktu, že člen souboru Vladimír Polák, který ve hře ztvárnil postavu Revíra z Chotyše, byl v letech 2002–2010 v zastupitelstvu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz, a položili mu několik otázek.

Vládo, ty jsi byl „pouhým“ zastupitelem, ale zajisté jsi za těch osm let vyzoroval, co bys musel udělat, kdyby ses chtěl stát číslem jedna v hierarchii, tedy starostou. Můžeš laskavému čtenáři tohoto periodika poskytnout návod?

Vstoupíš do velké strany. Nikoli však sám. Vezmeš k sobě mnoho kamarádů a skamarádíš se s těmi, kteří žádné funkce – byť by chtěli – od strany nedostali. Vytvoříš společného nepřítele pro co největší kumulaci nespokojenců, kterým je třeba mnohé slíbit. Vytvoříš návrh kandidátky. Když chceš být vysoko v kandidátce, přivedeš minimálně dvacet „oveček“, nejlépe strýčky, tetičky, babičky, kterým na papírek napíšeš, kdy se mají během jednání bavit mezi sebou a rušit a kdy naopak musí nadšeně tleskat. Nabídneš kamarádství tomu, kdo má kolem sebe stejný hrozen nespokojenců a příbuzných, ale má trochu jiné cíle. Ten chce být primátorem, ten hejtmanem, ty však chceš být starostou. Nebojíš se, že sám jsi nula, strana tobě lesku dodá. Vyhraješ stranické „primárky“ a máš to v kapse.

Jako zastupitel jsi toho zajisté hodně zažil. Máš i nějaké ty kratochvilné vzpomínky?

Zajímavé například bylo, když se projednávala dotace na podporu činnosti v oblasti, které ne všichni rozuměli. Jednou to například byla dotace outdoorového festivalu krátkých filmů o adrenalinových sportech. A jeden kolega zastupitel byl ostře proti, neb tvrdil, že mezi lidmi je adrenalinu zbytečně moc. Já se skromně domnívám, že asi neznal pravý význam slova adrenalin.

Jindy jsme schvalovali dotace sportovním oddílům, na poslední chvíli jsem si všiml, že v seznamu je i organizace, jejímž statutárním zástupcem je můj otec. Zastavil jsem tedy hlasování a podle zákona

o střetu zájmů oznámil, že se hlasování zdržím. V následujícím bodu se hlasovalo o kultuře, kde jsem učinil totéž – z důvodu vlastního projektu. Jeden kolega zastupitel se s mírnou ironií v hlase dotázal, jak velká a jak moc aktivní je má rodina a zda nesvoláme mimořádné zastupitelstvo o „polských“ nárocích vůči městskému obvodu Moravská Ostrava a Přívoz.

V souvislosti s politickým jednáním můžeme uvést jeden kousek z bohatého rejstříku anekdot o lordech: *Říká lord své lady: „Zdál se mi strašný sen. Byl jsem ve sněmovně a měl jsem projev.“ Lady na to: „A co je na tom tak hrozného?“ Lord zasmušile dodá: „Když jsem se probudil, byl jsem ve sněmovně a měl jsem projev.“*

Ze Sněmovny lordů britského impéria je to do zastupitelstva městské části moravskoslezské metropole sice trošku z ruky, ale přesto, zažil jsi někdy podobnou situaci?

Ale zajisté. Jednou se mi stalo – a čas od času se tak dělo i ostatním – že jsem plamenně hovořil k nějakému bodu programu, načež mě předsedající zastavil, že tento bod budeme probírat až za chvíli. A já jsem pak zjistil, že celé dopoledne jsem hlasoval „o bod pozadu“.

V naší hře se mluví o korupci, o dělení vlivu atd...

To bylo, je a bohužel i bude. Otázkou je, jak vysokou míru strachu z následků musí ten či onen zastupitel překonávat.

Můžeš to malinko rozvést?

Jednotlivec jako by za nic nemůže, protože o ničem sám nerozhoduje – rozhoduje zastupitelstvo jako celek a všechny do vězení nezavřete. Důležité je, jak ten, kdo chce nějaký, řekněme eufemismem, „sporný“ návrh prosadit, připraví půdu pro konečné rozhodnutí a jak se zbaví odpovědnosti. Zastupitelstvo odevzdá některé pravomoci užšímu orgánu, tedy radě. Rada sama jako by taky za nic nemůže, řídí se názorem příslušné odborné komise. Komise taky za nic nemůže, ta má přece pouze poradní hlas. Kromě toho – všichni se rozhodují na základě podkladů, které připravili úředníci. A úředníci? Ti vše jenom připravili, ale o ničem nerozhodli, takže taky za nic

9 kg
přibrala

9 kg, které se stejnoměrně rozdělily na obličej, paže, ňadra, boky a lýtka. Vaše postava tímto přírůstkem váhy získá na kráse a stanete se žádoucnější. Budete-li vždy po jídle užívat chutných „**Eta-Tragol**“ **bonbonů** (účinkují stejně u dam, oánů i dětí), přibudete v několika týdnech na váze o 5 až 15 kg. Vysedlé kosti v obličejí a na ramenu zmizí. Budete přibírat kilo za kilem. Nevolnost a nechuf k životu zmizí a stanete se zjevem plným síly a života. Zvětší se i počet Vašich červených krvinek, posílí se i Vaše nervy a krev. Krabice Kč 30.—, 3 krabice Kč 75.—. Porto zvlášť proti dobírce.

AUTO ŠKODA

OSOBNÍ DODÁVKOVÉ **NÁKLADNÍ AUTOBUSY**

MODERNÍ KOLÉBKKA

(dle francouzského
způsobu) opatřená
košem rákosovým,
pedikovým, jedi-
nečně

na skladě

u

**MĚLNICKÉ AKC.
KOŠIKÁŘSKÉ PRODEJNY**

jen

PRAHA I., Perlová ul. č. 10.

Stálá výstava pleteného nábytku.

nemohou. Starosta, radní, zastupitel nebo úředník, který se nechá i za tohoto systému zavřít, musí být opravdu velký nešika.

Na první pohled má politika hodně společného s divadlem – takový projev před zastupiteli, to je do určité míry i herecký výkon. Pomáhaly ti někdy zkušenosti z divadla?

Jako opoziční zastupitel jsem seděl v poslední lavici a mluvil k ostatním do mikrofonu od svého stolu. Většina kolegů ke mně seděla zády. Proto při delších projevech jsem jako jeden z mála využíval předsednického pultu, abych měl s auditoriem oční kontakt.

A výsledky se dostavily?

Abych řekl pravdu, moc to nepomáhalo, ale měl jsem aspoň takový příjemný, „divadelní“ pocit.

Když se před časem vdávala moje sestra, bylo jí přes čtyřicet a šlo o její druhé manželství. Jako oddávající předstoupil klučina o dvě generace mladší a spustil s razantní suverenitou „zasvěcené“ vyprávění o tom, co vše novomanžele čeká. To byly hodně komické okamžiky. Ty jsi taky začínal oddávat hodně mladý. Jaká slova jsi v obdobném případě volil?

Měl jsem to promyšlené. Připravil jsem si pro své projevy „vyměnitelné odstavce“. Pokud byli snoubenci mladí, tak jsem přirovnával jejich první a zaručeně jediný vstup do manželství k tenisovému „esu“, jež se rozhodně dává z prvního podání. Pakliže se jednalo o manžele, kteří už měli za sebou jeden rozvod, mluvil jsem o tom, že vstupují do svazku se zkušenostmi, které jim mladí mohou jenom závidět. Pakliže byli rozvedeni několikrát, vyzdvihl jsem, že oba už v životě mnohé zakusili a teprve teď si dokáží uvědomovat hodnotu své šťastné chvíle a o to více ji prožívat. Netoužil jsem budit nechtěné veselí jako někteří kolegové z oddacích síní, kteří se spokojili s univerzální větou pro všechny generace: „Končí čas dětských radovánek.“ I když lehký humor jsem se prosadit snažil. Taky jsem dbal na to, aby oslovení „vážení snoubenci“ mělo jinou barvu hlasu a jiné vyznění než „vážení pozůstalí“.

Oddávání, to musela být ve srovnání s jednáním zastupitelstva příjemná změna.

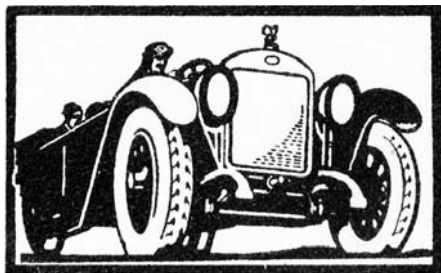
Ne vždy. Jednou jsem oddával manžele z jiných krajů, tuším, že to byly arménské rodiny, a mužská část osazenstva byla tvořena typy velice urostlými a hodnými určitého respektu, nechci-li přímo říci, že z nich šel strach. Moje řeč se jim líbila a po obřadu řekli, že mi přinesou láhev koňaku. Když jsem se snažil zdvořile odmítnout a pravil, že na úřadě nejsem každý den, protože to není mé zaměstnání, jeden z nich významně a důrazně odpověděl: „Však my už si vás najdeme.“ Malinko jsem se orosil.

Jak vidno, dopadlo to dobře, jsi tady a dál se objevuješ na prknech, která znamenají svět. Jaké rozdíly ve způsobech komunálních politiků před sto lety a dnes jsi během zkoušení objevil?

Po prvním přečtení textu jsem nevěřil, že je ta hra tak stará.

Byl jsi úspěšným politikem?

Vzhledem k tomu, jakým jezdím autem, zřejmě ne. Dokonce ani nemám státní poznávací značku typu „A 11 11“.

Tolik tedy Vladimír Polák. Kdo ví, možná své zkušenosti též jednou využít jako dramatik... Hra *Veřejné blaho aneb Deskový statek* odráží Štechovy názory na funkci divadla. Kromě toho, že je hrou chytrou a stále aktuální, cílí též na diváka:

Není již
šedivých vlasů!
Půvab a mládí
si udržíte stále.

Její vlas nabyl původní barvy
za 30 minut.

Zdá se Vám, že je o 10 neb více let mladší než skutečně je, to jest zkušeností ženy, která si udržuje mladistvost a půvab tím, že úspěšně se zbavuje šedivosti a získává vlasu lesklou, přírodní a stálou barvu.

Abyste si zajistili tuto přírodní barvu vlasu, použijte jenom **INECTA** — ničeho více. Barva

INECTO RAPID INSULAX

jest stálá za všech okolností, Vaše tajemství nemůže být nikdy prozrazeno. Ano ještě více — Váš vlas bude zdravější, lesklejší, ohebnější než před tím.

Cena jedné krabice, stačící na obarvení celé hlavy a na jedno přibarvení, jest Kč 160.—. Na samotné přibarvení stačí jedna porce, kterou účtují Kč 40.—. Na obarvení celého mikada nutno upotřebiti 2 porce, které účtují Kč 80.—. Vše diskretně dobírkou.

Výhradní prodej má firma

JOSEF VACEK,

kadeřnické velkozávody, Praha II., Václavské nám. čís. 38.

Ve Vackových kadeřnických salonech barví se „INSULAXEM“ a účtuje se:

První obarvení vlasů (celé mikado)	Kč 120.—
Přibarvení vlasového dorostu	Kč 60.—
Obarvení dlouhých vlasů (copů) od Kč 150 do	Kč 200.—
Opravení a zlepšení špatně barvených vlasů po Henné a jiných barvivých nejnovějším vynálezem NOTOXEM	Kč 120.—
Odbarvení vlasů bez kyslíčnicku vodíčitého preparátem, který odbarvuje, aniž by vlas přepálil, na nádherné odstíny čistých barev	Kč 60.—

ANT. KRAUZ. Klobouky, čepice, dámské pláště, kožichy, kožesíny. Rakovník, Trojanova ul. č. 37.

Ideál moderní ženy

„JOLA“

nejdokonalejší toaletní mýdlo dneška!
Továrna Praha XIX. • Sedlec. • Telefon 29263.

Anna Černá-Řeháková

(dříve Eduard Černý).

∴ velkoobchod vínem ∴
Praha, Hybernská ulice 7 n

Nejlepší druhy vín medicijnálních a kořalků
dodám p. t. lékárníkům při zařizování lékáren
o velmi výhodných cenách.

Obsluha vzorná.

Cenníky na požádání.

Můžete se na něj vždy spolehnout:

netrhá nitě a nezadrhuje, protože

je z nejlepší ocele, na kuličkových ložiskách, aby lehce běhal.

je to

LADA

z kterého budete mít stálou radost.

Doporučuje Spolek československých
zubních lékařů.

Žádejte výslovně „THYMOLIN“!

Po koupeli v mořské i říční vodě vaše vlasy budou vždy kadeřavé, dáte-li si

!! zhofoví Vackovu trvalou ondulaci !!

Zvláště nyní před odjezdem do lázní a na cesty na letní byty jest pro Vás trvalá ondulace nezbytnou. Po trvalé ondulaci budete mít vlas stále kypřý, kučeravý a trvalou kadeř, která Vám potrvá řadu měsíců, neporuší ani dešť, ani mořská lázeň, ani pára, a máte-li trvalou ondulaci, upravíte si vždy sama, lehce, bez kadeřníka účes. Dnes bez nakadeřené hlavy není žádné mikádo elegantní, taktéž nelze ani z dlouhých vlasů, nejsou-li trvale naondulovány, slušivý účes zhotoviti. Pálení vlasů jest dnes přežilé. Ve Vackových kadeřnických salonech, zařízených na speciální provádění trvalé ondulace, obsluhují vyškolené, speciální síly. — 13 nejmodernějších přístrojů pro trvalou ondulaci.

Ceny za trvalou ondulaci jsou:

System tuzemský	Kč 50.—
system francouzský	Kč 80.— až 120.—
system anglický	Kč 120.— až 150.—
system americký na světě nejlepší	Kč 200.—

Barvení šedivých vlasů nejnovějším vynálezem I. R. INSULAXEM, na všechny přírodní odstíny barev provádíme dámám s ohromným úspěchem za reálnými cenami tak výborně, že nikdo nepozná, že vlasy byly barveny. Barvení celého mikáda Kč 120.—, barvení dlouhých vlasů Kč 200.—, přibarvování podrostu u dítěte již barvených vlasů Kč 60.—. Vlasy špatnými barvivy zkažené napravíme a přivedeme do přírodních barev.

VACKOVY KADEŘNICKÉ ZÁVODY, PRAHA II.

Vchod vedle Baťi. Václavské náměstí 38. Česká banka.

CO JE DIVADLO?

Touto otázkou by se měly úvahy o jevištních kouzlech a o významu tohoto kulturního ústrojí počínati. Dospěl jsem k úsudku: Divadlo je ústavem uměleckým pro povznesení — zušlechťování a zábavu širokých vrstev! Podtrhuji slova: širokých vrstev!

Není tedy hlavním úkolem divadla sloužiti nejmodernějším názorům uměleckým — zvláštností uměleckého projevu — a ukojovati tužby osob vysoké kultury. Takovým požadavkům nechť slouží zvláštní intimní scény — bohatými kruhy vydržované ústavy — kteréž mohou býti dosti malé, neboť intimní jejich ráz umožňuje nejužší spoj hlediště s jevištěm. To žádá rafinovanost takových scén — a dovoluje to pro vybrané hlediště vysoké ceny míst. Malé divadlo musí míti vysoké vstupné — laciné vstupné předpokládá velké hlediště. Co má sloužiti širokým vrstvám, to musí býti lácí přístupno.

Jako vzácné koření — jako exotickou lahůdku může i divadlo širokým vrstvám sloužící uváděti občas takové hry zvláštní ráže — cizí vrstvám nejširším. Musí však repertoar takový býti jen pouhým doplňkem pořadu širokému obecenstvu určeného. Je-li na něj položena hlavní váha — nebo jsou-li hry toho druhu příliš časté — pak musí divadlo zřici se požadavku velkých návštěv — pak musí však míti velké — ba nesmírné zdroje subvenční. Velké hlediště — je-li často prázdné — odpuzuje diváka — jak činí lože těžkého pacienta. Tam se vloudí lehce příšery úzkostí — nuda jde s nimi — nevolnost. Sklíčenost herců putuje za nimi. Herci bez dostatku obecenstva jsou plni obav o své dílo — hlediště málo obsazené je špatnou oporou divadelního projevu.

Dodejme, že výše citované úvahy Václava Štecha mají svou platnost i dnes. Ne snad, že by bylo možné s ním ve všem souhlasit — ale úvahy nad tím, co je pro diváka zajímavé, na co přijde do divadla a na co ne, hrají významnou roli při výběru titulů, které vám přinášíme. A věřte, že je to rozhodování mnohdy velmi složité. Protože her, které by splňovaly náročná umělecká kritéria a spojovaly je s diváckou atraktivitou, zase tolik není. A naší ambicí není divadlem pouze bavit. Dejme ještě jednou slovo Václavu Štechovi:

AUTOR FAUSTA DIVADELNÍM ŘEDITELEM

Když se Goethe ujal roku 1791 řízení výmarského dvorního divadla, dopsal dramatiků Augustu z Kotzebue, aby mu nějaké nové hry své na výběr poslal. Kotzebue odpověděl slavnému básníku, že žasne nad tou výzvou. Vždyť ho v kritikách svých velmi odsuzoval vysokorodý pan dvorní rada. Na to dostal třicetiletý Kotzebue zajímavou odpověď. Goethe se přiznává bez okolků k svým ostrým projevům o tvorbě mladého dramatika – ale dodává, že psal své posudky jako kritik. Nyní mu o hry píše jako ředitel, jenž musí přece dbátí tužeb obecnstva. Kotzebuovy hry jsou dobře navštěvovány – obecnstvo si jich přeje – proto tedy sem s nimi – aby se hledišti výmarského divadla posloužilo. Tak se dostal Kotzebue, Goethem velmi odmítaný, na jeviště Goethem ovládané.

K tomu jen s nepatrnou dávkou zlomyslnosti dodejme, že sám Goethe stvořil velkolepé drama *Faust*, horu, o jejíž zdolání se snaží s menším či větším úspěchem další a další generace divadelníků – a velké množství z nich se o to nikdy nepokusí – tak těžká, složitá a – pokud jde o divácký ohlas – též nejistá je to hra... To samozřejmě neznamená, že se o ten horolezecký výkon nemají divadelníci pokoušet dál a dál, stejně jako mají hrát nadále i lehké komedie...

VINOHRADSKÝ PŘÍPAD

Na Vinohradech Václav Štech neskončil zcela dobrovolně. Peripetie svého účinkování v tomto divadle vylíčil v knize, která nese stejný titul jako tento odstavec. Ať už to bylo tehdy s pletichami a zákulisními čachry jakkoli, za jeho vedení se divadlo po stránce finanční značně zotavilo. A Štechovo líčení se navíc skvěle čte jako detektivka svého druhu.

MÚZY, KTERÉ VE VÁLCE NEMLČELY

Za první světové války vedl Štech v Praze lidové divadlo Uranie, které bylo – věřte nevěřte – finančně nezávislé! Lidé neměli co do úst, ale nabídce, kterou jim divadelní ředitel předložil, nedokázali odolat. Hercům hned po představení rozdělil výtěžek ze vstupného, on sám se po stránce finanční značně uskomnil a nakonec dokázal téměř nemožné: v časech válečného běsnění a všeobecné bídy měl „plný dům.“

K VYŠŠÍM METÁM!

Milý mladý příteli!

Při vstupu do výšší třídy budeš potřebovat nově boty. Máš školní obuv, ale už upravená podle potřeby nohy a dává pocit jistoty a pohodlí. Má schopnost dáti noze sílu a ohebnost, kterou se přenáší pohodlí a volnost celému tělu. Chráni před víhlem a nachlazením. Dopomáhá k úspěchu.

Požádej svého rodiče aby s Tebou navštívil naši nejbližší prodejnu.

Vyzkoušej si i ten nevhodnější druh!

V číslech kravina: box:

25 - 28 Kč 29,- 29,-

prodáváme: 29 - 34 Kč 29,- 49,-

35 - 38 Kč 49,- 59,-

Fausta

Tisíce vědí již

že na celém světě rozšířený

švédský kulatý pletací stroj

Favorit

skýtá příjemné, lehké a výnosné zaměstnání

Praktickým a jednoduchým sestavením součástek z nejlepšího švédského materiálu může každý nejen stroj snadno ovládat, ale dosáhne též na něm největšího výkonu.

Při koupi stroje je nejdůležitější jeho jakost, výkonost, cena a možnost výdělků a nikoliv objem a váha stroje. Rychlopletačí stroj Favorit vyhovuje všem těmto požadavkům a stojí **pouze Kč 1750-** za hotové. Díky **neobmezenému odbytu** můžeme se zavázati pravoplatným záručním listem, že odebereme veškeré pletené ponožky a punočky a platíme **pouze za práci za tučt párů Kč 45'-, tedy více než každá jiná firma.**

Nenechte se nějakou firmou klamat! Žádejte obratem bezplatné prospekty a informace od níže uvedené firmy, a my jsme přesvědčení, že koupíte ihned pletací stroj Favorit a že budete spokojeni.

Výroba
v domácnosti
pleteného
zboží

Favorit

S. S. R. O.
PRAHA II.,
Vodičkova
18/80.

ROBERT WEIGNER,

surové kůže, suroviny, průmyslové odpady

RAKOVNÍK, Trojanova 37-38.

BRNO ZASLÍBENÉ I PROKLETÉ

Po první světové válce, se vznikem československého státu, dostal Štech nabídku, aby v Brně, do té doby měště převážně německém, pozvedl úroveň českého divadla. Přijal a opět to bylo působení velmi úspěšné. Spolupracoval zde mimo jiné s Leošem Janáčkem či Jiřím Mahenem, šéfem operety učinil tehdy mladého herce Oldřicha Nového. Jeho ředitelování – jakkoli povzneslo kvality brněnského divadla – opět skončilo neshodami, kampaní v tisku a odchodem. Dostal pak ještě nabídku z Bratislavy, ale tu již nepřijal. Psal ovšem dál, až do pokročilého věku. Hry, povídky, ale též publikace naučné či odborné.

ZASE BUDE LÍP!

Václav Štech se dožil požehnaného věku, mnoho toho viděl a okusil, zažil vítězství i porážky a na sklonku života přes to všechno zůstal nezdočným optimistou. Jako je hra Veřejné blaho aneb Deskový statek tématy, o nichž pojednává, zcela aktuální, čtème jako aktualitu též úvahu, kterou Václav Štech uzavírá svou knihu vzpomínek Džungle literární a divadelní. A věrme, že se nemýlí; přejme si, aby se nemýlil: *Mnoho let jsem prožil. Po každém úrazu jsem opět vstal. Za keři své skalní výspy zírám do všech českých koutů, jež jsou v mém zoru. A jsem spokojen s tím, co se u nás v hlavních rysech děje. Optimisticky vše posuzuji. Myslím, že náš drahý národ má nejlepší rozhled ze všech na světě – a že u nás dobře chápe, co se nám ukládá. Národ se chvílemi mračívá, ale rozumí, že svoboda stojí za každou obět. Domnívám se, že jdeme dobře kupředu. Jako jsem za války nikdy nezakolísal do pochyb – právě tak dnes věřím, že je naše budoucnost dobrá – budou-li další generace tak rozumné, jak jsme byli my – lid do jisté míry konservativní – ale k dobrému nakloněný. Nevěří unáhleně kejklřství doby – klid zachovává – a o mládež svou pečuje. Dobré je to u nás – dobré to bude.*

Jedině pravá a původní
Americká žvýkáci guma
ADAMS
CHICLETS
NEJLÉPE OSVĚŽUJE!
Podporuje výkonnost, posiluje svalstvo,
klidní nervy, odstraňuje zubní kámen –
jest pro každého nezbytná!

POZOR, SOUTĚŽ SE VRACÍ!

Po nějaké době se opět vracíme k diváky oblíbené soutěži o vstupenky. Kritik F. X. Šalda ve své reflexi *Deskového statku* v roce 1908 hru ani autora nijak vřele nepřivítal – ale to předmětem naší soutěže není. Po kratičké citaci z jeho textu už vám zřejmě bude svítat. Je to charakteristika ctihodného pana Fistra: *Chlap protřelý světem, drzý žamputář a vychytralý obchodník.* Naše otázka nemůže znít jinak: jaký je význam slova, na které v dnešní době málokdy přijde řeč? Volat můžete vždy po každé repríze na číslo 737 468 910 (zkoušejte to i druhého dne, večer po představení bude přístroj většinou vypnutý). Kdo se dovolá jako první a správně odpoví, získá dvě VIP vstupenky (šedesát korun za kus) na libovolné představení činohry NDM.

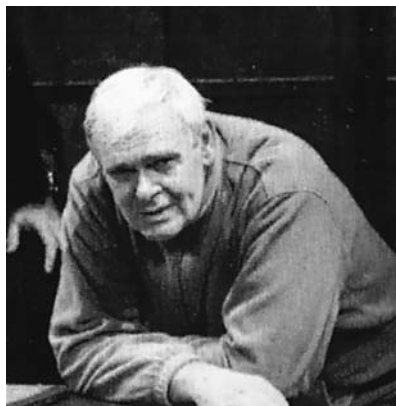
JANUSZ KLIMSZA (1961)

Studoval herectví na Státní vysoké škole divadelní v polské Vratislavi a divadelní režii na pražské DAMU. Režiroval v českých a polských divadlech, je také autorem jevištních výprav a divadelních adaptací. Byl pedagogem oboru herectví na Janáčkově státní konzervatoři v Ostravě. V letech 2001–2004 působil coby umělecký šéf Divadla Petra Bezruče v Ostravě a v letech 2004–2008 se stal uměleckým šéfem činohry Národního divadla moravskoslezského. Od roku 2008 pracuje v NDM jako kmenový režisér činohry. Spolupracuje s Českou televizí a Českým rozhlasem a věnuje se také literární tvorbě.

MAREK PIVOVAR (1964)

Studoval divadelní vědu na Filozofické fakultě MU (tehdy UJEP) v Brně, pak pracoval jako kulturní redaktor Brněnského večerníku, v revue Box Jiřího Kuběny a nakonec jako redaktor České televize v Brně. Od roku 1994 žije v Ostravě a je dramaturgem činohry NDM (dva roky byl na částečný úvazek také dramaturgem činohry Národního divadla v Brně). Podílel se na přibližně šedesáti inscenacích. Píše dramaturgie i původní hry (mj. *Klub sebevrahů*, *Nezdárný syn*, *Neználek podle Stanislavského*, *Romance pro křídlovku*, *Zlaté rouno*, *Amberville*, *Šaryk vzpomíná*, dvě baletní libreta pro NDM – *Tance Rudolfa II.* a *Spor aneb Dotyky a spojení*). V roce 2000 se zúčastnil mezinárodního divadelního festivalu Temporalia v Bruselu s hrou *Evropa, Evropa aneb Jak John Brown a doktor Lukomski naklonovali Evropskou unii*. Trvale spolupracuje jako režisér a autor s Českým rozhlasem, občasně s Českou televizí.

MARTIN VÍŠEK (1952)

Narodil se 16. 5. 1952 v Pardubicích. Absolvoval katedru jevištního výtvarnictví na Divadelní fakultě v Praze. Jeho hlavní pedagogové byli doc. M. Romberg, doc. O. Smutný a doc. A. Pražák. Poté působil v angažmá v divadlech v Opavě, v Hradci Králové a v Olomouci. Od roku 2002 je ve svobodném povolání. Spolupracuje s řadou českých a moravských divadel: MD Ústí n. Labem, JD České Budějovice, SD Opava, NDM Ostrava, MD Olomouc, ND Brno, DJKT Plzeň, DFXŠ Liberec. Své práce vystavoval na Salonu české scénografie v Praze 2005, výstavách UVU pardubického regionu v Litomyšli aj. (Nasavrky, Doetinchem). V Pardubicích je členem Unie výtvarných umělců pardubického regionu. Vytvořil knižní ilustrace k titulům: *50 panovníků na českém trůně* (Filip Trend Publishing, 1999), *Pověsti z Pardubicka a Hradecka* (Agave, 2000). V roce 2008 vytvořil návrh expozice *Tajemné znojenské podzemí*, která byla zpřístupněna v roce 2009 a zvítězila v soutěži *Kudy z nudy*.

ELIŠKA ZAPLETALOVÁ

Studovala na SUPŠ textilní Brno, krátce působila ve Filmovém studiu Barrandov, pak odešla na Moravu, kde do r. 1983 pracovala v Divadle Oldřicha Stibora v Olomouci. Poté přišla dlouholetá spolupráce s Národním divadlem moravskoslezským v Ostravě a dalšími českými a slovenskými divadly. Celkem vytvořila 400 kostýmních výprav, navrhuje pro činohru, operu, operetu i balet. „Čím je pro mne scénografie? Celoživotním povoláním.“

JIŘÍ ŠIMÁČEK (1946)

Narodil se v Duchcově. Vystudoval Státní konzervatoř v Ostravě (klarinet a klavír) a JAMU v Brně (klavír). V roce 1970 nastoupil na ostravskou konzervatoř, kde působí dodnes jako pedagog a koncertní doprovod. Nesčetněkrát se se svými studenty účastnil mezinárodních soutěží, kde mnohokrát získal ceny za klavírní doprovod. Už v roce 1970 začal koncertně spolupracovat s operou i operetou Státního divadla v Ostravě (dnes NDM), doprovázel na zájezdech Vladimíra Menšíka a další umělce (například s pořadem *Křeslo pro hosta*). V roce 1970 také poprvé spolupracoval na činoherní inscenaci (*V. Štech – Třetí zvonění*). Od té doby spolupracuje s menšími předstávkami s NDM pravidelně, od roku 1991 již kontinuálně. Mimo jiné se podílel na inscenacích *Šumař na střeše*, *Balada pro banditu*, *Muž z kraje La Mancha*, *Krvavá svatba*, *Šakalí léta*, *Cabaret*. V činohře působí jako korepetitor a převládající měrou se podílí na pěveckém nastudování. Dlouhodobě spolupracoval také s Českou televizí (především s režisérem Zdeňkem Havlíčkem) na zábavné tvorbě.

NYNÍ NÁSLEDUJE HRA

Jde o text v podobě, jak byl (mírně) upraven a krácen ke zkoušení. Pokud došlo k dalším změnám po uzávěrci programu, nejsou z pochopitelného důvodu zohledněny.

Marek Pivovar

Václav Štech (1859–1947)

Veřejné blaho aneb Deskový statek

Veselohra o třech dějstvích

Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě,
září – říjen 2013

OSOBY

Fistr, majitel realitní kanceláře

Julie, jeho dcera

Paní Hauenštajnová

MUDr. Nekvinda

Šorel, soukromník

Turecký, stavitel

Němeček, zámečnick

Stock ze Zweibrücku

Revír z Chotyše

Exner, majitel dvorce

Novotný, majitel domu

Škodová, kontoáristka u Fistra

Kostomlatský, kontoárista u Fistra

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Škodová zpívá, pak změna světla.

Kancelář Fistrova realitního jednatele, s obvyklým vybavením kanceláře. Na stole Škodové telefon, Kostomlatský píše na stroji.

1. Výstup

Škodová, Kostomlatský, později Dr. Nekvinda, Fistr, Turecký

Škodová (telefonuje)
– výpis z pozemkových knih, potvrzení pojištění –
berní přiznání – všechno vám zašleme. Výnos domu,
vypočítaný na haléř, činí dle jednotlivých bytů –
ovšem, než položíte závdavek, budete o všem infor-
mován. Poroučím se.
(po skončení hovoru volí nové číslo)
Slečno, prosím 328. Pan notář osobně? – Dobrý
den. Manželé Novotní přijdou sepsat smlouvu zítra
v deset hodin. Ano, děkuji. Poroučím se vám.
Jiří, zapsal do spisu Kopecký a Novotný telefo-
nické rozhovory.

Kostomlatský Ihned.
(klepá se)

Škodová Dále!

Dr. Nekvinda Má úcta.

Škodová a Kostomlatský Má úcta.

Dr. Nekvinda Pan šéf doma?

Škodová Je u něho klient, pane doktore.

Dr. Nekvinda Bude to dlouho trvat?

Kostomlatský Nevím, prosím.

Fistr vyjde s Tureckým ze své kanceláře)
I pan doktor! Pěkně vítám.

Dr. Nekvinda Má úcta! Nazdar!
(ukazuje na Tureckého)
Už zase kupuje parcely? Zase bude stavět?

Fistr Na mou věru – tentokráte koupil lacino.

Turecký Věříte, doktore, že od někoho by někdo koupil lacino?

Dr. Nekvinda Na mou duši – já tou medicínou praštím a začnu
stavět také baráky.

Turecký I jen mlčte. Doktorům tak něco chybí! Každou chvíli
dáte do novin, že vypukne nějaká nová epidemie,
a už se vám pacienti jen hrnou.

Dr. Nekvinda No, potřebovali bychom právě teď nějakou malou
epidemii, abychom nezaháleli.

Turecký (k Fistrovi)
Ty nepůjdeš na slavnost?

Fistr Co ti to napadá! Prodáme dnes objekt skoro za pa-
desát milionů. To je pro mne důležitější než všechny
radovánky.

(Škodová přijme listiny od Fistra a odchází
s Kostomlatským vedle)

Dr. Nekvinda Pane Fistrě – novina! Ptáček nás opravdu zradil. Už
je jisto, že jde s radnicí.

Fistr Ted' mi to právě vykládal Turecký.

Turecký To jsou věci – co? Hanba!

Fistr Zůstane-li Ptáček předsedou záložny, bude o volbách
jejich hlavním trumfem. To vyhraje radnice zase.

Dr. Nekvinda To jistě.

Turecký Ano. A my si tak zbytečně posadili Ptáčka na trůn.

Fistr To bylo lépe nechat předsedou starého Wurma.

Dr. Nekvinda Ovšem!

Turecký Já to říkal: Ptáček je halama!

Fistr Pro obecní volby jsme všechno tak dobře připravili a máme zakopnout o záložnu, kterou máme vlastně v hrsti? Do ledna se všechno připraví a Ptáčka vyhodíme. Vy – ho – dí – me!
Když to dokážeme, je na jaře radnice naše.

Turecký Jak ho vyhodíme? Před třemi roky jsme ho tam nacpali a členům vyhlásili za spasitele.

Dr. Nekvinda Horší je, koho zvolit místo Ptáčka. Před třemi roky to byly sháňky! Kdo za něco stál, nechtěl se postavit proti radnici, pak z toho vylezly samé nuly – viz Ptáček.

Turecký Vždyť to nemusí být žádný mudrc!

Dr. Nekvinda Nesmí to být mudrc! Ten by nedělal, co my chceme.

Fistr Musí to být člověk zámožný, vůbec to musí být někdo, kdo by členstvu nějak imponoval.

Turecký Což takhle nějaký poslanec?

Dr. Nekvinda Dejte pokoj. Poslancům dnes každý nadává –

Fistr Něco aby na něm bylo – víme – co by imponovalo. Aby lidé chápali, proč kvůli němu Ptáčka vyhazujeme –

Dr. Nekvinda To budete dlouho hledat.

Fistr Je zcela jisto, že je Ptáček už jejich?

Turecký Včera ho zvolili do výboru Občanského klubu –

Fistr Tedy poletí ze záložny. Jenom najít, koho proti němu!

Turecký A co ty – příteli?

Fistr Já?

Dr. Nekvinda Pana Fistra chceme mít starostou, toho nesmíme dát teď zbytečně rozstřílet. Do záložny musíme dát někoho, s kým nemáme žádných plánů. Rozumíte?

Fistr Času je do ledna dost. Koho si vybereme, toho do té doby uděláme populárním. Zvolíme ho do několika spolků – dá něco na sirotky – roztroubí se to v novinách –

Turecký Ale přece jenom aby se ten člověk něčím blýskal. Takhle major na pensi – na příklad – ale museli bychom ho ukazovat v uniformě. To by dělalo dobře.

Fistr Pánové – nápad!

Dr. Nekvinda Sem s nápadem!

Fistr Co kdybych do té záložny přivlékl nějakého šlechtice?!

Turecký Šlechtice?

Dr. Nekvinda Na tenhle špek bychom chytli hejlů dost.

Turecký Ale kde ho vzít?

Fistr Vždyť to nemusí být zrovna kníže! Jen když bude fon.

Turecký Kavalíra s erbem bude volit každý. Sokolové – veteráni – majitelé domů – to máme pak ze záložny pevnost. To je třetí sbor v kapse.

Dr. Nekvinda A jak je tomu v druhém?

Fistr Rozhodnou to ženské. To si vzala na starost Hauenštajnk. To víte, že má ženský klub na povel. Ještě se vyjednává s učitelkami. Půjdu-li s námi, je druhý sbor určitě náš.

Turecký Kakraholte – to by bylo něco. To bychom je vyexpedovali z té radnice! Jenom toho šlechtice abys našel, příteli!

Dr. Nekvinda Když dovedl prodat Bartoňovu mokřinu jako stavební místo, tak toho barona přivleče.

Fistr Pokusím se, pánové, pokusím.

Dr. Nekvinda *(s humorem)*
Víte, že se říká, že také dohazuje nevěsty?

Fistr To by tak ještě scházelo!

Dr. Nekvinda Ano. Ale tajně a jenom velice bohaté, a to jenom svým nejbližším klientům.

Fistr Doktore – nechtěl byste také jednu? Já vám pošlu vzorky.

Dr. Nekvinda Mně by se spíše hodilo, kdybyste z ženatých lidí dělal svobodné –

Turecký To bych se také abonoval!

Dr. Nekvinda No, říká se, že jste baronce Kammelsdorfové koupil nejdříve velkostatek, který chtěla, a pak prý jste jí dodal toho oficíra, kterého si vzala.

Fistr S Hauenštajnkou promluvíme dnes. Snad budu již ráno vědět také o někom ze šlechty. To bychom se tu mohli zítra sejít kolem deváté.

(k Dr. Nekvindovi)
– prosím vás, řekněte Šorelovi, aby přišel.

Turecký S tou slavností veškerého Slovanstva je všechno poplašeno – já nevím – tak brzy...

Dr. Nekvinda Já přijdu.

Turecký Já také. Přivedu Němečka.

Fistr Výborně.

2. Výstup

Škodová, Kostomlatský, předešlí

Škodová *(se vrací s Kostomlatským)*
Jsme hotovi, prosím.

Fistr *(bere listiny)*
Dobrá. Vezmu je s sebou. – Pánové, na shledanou zítra o deváté.
(podává oběma pánům ruce)

Dr. Nekvinda Platí.

Turecký Prosím. Nazdar!

Fistr Nazdar, pánové!
(když zmizeli, prohlíží listiny a odchází vpravo)

Kostomlatský *(Škodová usedne na své místo a píše)*
(usedne k druhému psacímu stolu. Okamžik píše, ale pak se obrátí ke Škodové)
Nu tedy, Míno – pustí mě dnes?

Škodová *(nepřestává psát)*
Už jsem mu to řekla, já půjdu dnes a zítra si šel on.

Kostomlatský Má svědomí? Když mi s vlakem z Košic přijede strýček?

Škodová Já slíbila, že přijdu na nádraží. My máme za Moravskou besedu podat Černohorcům kytice.

Kostomlatský Pan Fistr povídal, abychom se dohodli.

Škodová Udělal to tedy, jak já chci – a je dohodnuto.

Kostomlatský Míno, když mě pustí dnes, prozradím jí něco, na co bude koukat!
(*od této doby oba dusí hlas*)

Škodová To by bylo?

Kostomlatský Pustí mě?

Škodová Až stojí-li ta novina za to!

Kostomlatský Ví, Míno, co to znamená: deskový statek?

Škodová Bože! To je statek, vlastně velkostatek – zapsaný v zemských deskách –

Kostomlatský Nu ano – ale co to znamená –

Škodová Majitel má právo volit s velkostatkáři –

Kostomlatský – ale co to znamená u nás?

Škodová U nás?

Kostomlatský Zde v kanceláři.

Škodová Co by to znamenalo?

Kostomlatský Přece ví, že nesmíme s nikým jednat, kdo se ptá na deskový statek. Hned musíme každého odkázat na šéfa. To si projednává jen on sám.

Škodová Protože se podobná koupě vyřizuje u zemského soudu. Smlouva musí být vložena do zemských desek.

Kostomlatský K smíchu, Míno. Protože nejde o žádný statek! Kdo přijde a řekne deskový statek, hledá něco jiného.

Škodová A co hledá?

Kostomlatský (*se nepatrně ohlédne*)
Ne – vě – s – tu!

Škodová Nevěstu?

Kostomlatský To je smluvené heslo. Proto se nesmíme na nic ptát a hned musíme každého odkázat na šéfa.

Škodová Poslouchal, Jiří – to se dal na něco chytit. To mu někdo namluvil čistou věc.

Kostomlatský Slyšel jsem to na vlastní uši.

Škodová Kdy?

Kostomlatský Včera, když tu byl ten pensionovaný hejtman. Starý mu říkal: Pak tu mám ještě jednu. Čtyřicet let, vdova, děti zaopatřené, sto tisíc hotově, dům na Starém Městě, ale trochu šilhá. To přece nemluvil o žádném statku.

Škodová A odkud to slyšel?

Kostomlatský Hledal jsem tamhle spis pana Devátého, když byla na poště.
(*ukáže na regál*)

(*klepá se*)

3. Výstup		Fistr	Tam že není les? To se rozumí, za humny ne! Je k němu procházka. Vyjděte si koňmo – automobílem – a jste v něm hned. Les nablízku je jenom pro zlost. Táboří tam cikáni a navíc večer je z lesa smutno. Les je nejlépe mít opodál. Za zády jej nechci za nic.
<i>Stock ze Zweibrücku, předešlé, později Fistr</i>			
Škodová	Dále!		
Stock	Má úcta. Proboha vás prosím, jak se můžete opovážit nabídnout mi to zatracené Medvědí? Já řekl výslovně: musí tam být les – voda a ne daleko od dráhy. Budova musí být v slušném stavu – park nebo alespoň zahrada. Vy jste si to zapsala, slečinko. Jak se můžete opovážit poslat mne do té bramborové pouště?	Stock	A voda? (<i>usedne</i>)
Škodová	Pane ze Zweibrücku – vy jste si ráčil vyjednávat s panem šéfem. Jiří, řekl panu šéfovi –	Fistr	Je tam přece báječný rybník. To je nějaká vodička. Kapry odtamtud kupuje pražský Jelínek. Tisíce za ně platí. Trochu zregulovat strouhu, koupání zařídit – lodičku tam hodit – pane, to je lepší než řeka. Každá fabrika do vody pustí nečistoty –
Kostomlatský	Prosím. (<i>spěchá ke dveřím vpravo a volá do nich</i>) Prosím, je zde pan ze Zweibrücku –	Stock	A v té rozbité barabizně mám bydlet?
Stock	To je barák na spadnutí – pustý –	Fistr	Svatá panno! To se teď žádá: bydlet ve starém. Co je nového, to nechce nikdo. Staré stavení, to je něco. To svědčí o vznešenosti. Spraví se pár oken a dveří, vybělí se chodby a jiným se nehne. Bydlet v novém? Fuj! To není nóbl. Vy jste šlechtic – vy tomu rozumíte.
Fistr	(<i>vstoupí</i>) Služebník! Pěkně vítám! Račte přijmout místo, prosím.	Stock	A pak ta cena! Dvanáct milionů! Ani pomyslení. Nad deset nejdu.
Stock	(<i>neusedne</i>) Po lese tam není pohádka. Voda? To je páchnoucí rybník, budova je stará peleš –	Fistr	Za patnáct to chce Kohnův cukrovar v Jestřebnicích. Vždyť je tam na šest set měř řepné půdy.
Fistr	Ale, pane ze Zweibrücku – to račte být na omylu.	Stock	Tedy deset a půl druha milionu. Ale ani krejcar nepřidám.
Stock	Na dráhu jsou dvě hodiny cesty.	Fistr	Pane ze Zweibrücku, přidáte mi na provisi, deset procent z toho, co srazím z dvanácti?
Fistr	Vy přece nebudete chodit na nádraží pěšky. A jste-li hned u trati, nahrne se vám tam každou chvíli hostů – všelijaká čeládka vám tam dělá výlety. Proto račte utíkat z Prahy, že chcete mít klid.	Stock	Prosím vás, viděl jste ty pozemky?
Stock	A kde je les? Kde je?		

Fistr Zda jsem je viděl? Byl jsem tam dvakrát. Jednou s inženýrem. Půdu jsem dal zkoumat. Za každou hroudu vám ručím. Pane ze Zweibrücku, přidáte tu provisi? Urazím-li ty dva miliony, přidáte dvě stě tisíc? Tři sta? Platí?

Stock *(okamžik otálí, pak podá Fistrovi ruku)*
I tož tedy platí. A kdy se to dovím?

Fistr Ve dvou – ve třech dnech přijdu se zprávou. Škoda – nechcete něco koupit ve městě? Tady bych měl objekty.

Stock *(vstává)*
Ve městě nezůstanu ani za nic.

Fistr Pak kupte Medvědí. Výborně pochodíte.

Stock Sbohem. Do tří dnů ať něco vím.
(odchází)

Fistr *(ho vyprovodí)*
Račte se spolehnout – služební.
(po Stockově odchodu ke Škodové)
Kde to zatracené Medvědí je? Jsou tam lesy – nejsou tam lesy?

Škodová *(se dívá do lexikonu)*
Medvědí, katastrální obec Zeliny, fara je v Miškotech. Hejtmanství Jičín, soudní okres Jičín.

Fistr Já myslel, že je to někde na Táborsku. Pane Kostomlatský, mapu!

Kostomlatský Prosím.
(vytáhne z regálu desky s mapami)

Fistr *(ke Škodové)*
A vy, slečno, spis Exnerův! Exner to prodává.

Škodová Prosím.
(vyjme z regálu spis)

Fistr *(se dívá do mapy)*
Na mou duši, tam je to od lesů daleko. To bude muset Exner slevit.
(vezme od Škodové spis a dívá se do něho)
Exner říká, že nepůjde pod třináct milionů. Dnes má přijít. Ani slovo, že mám zájemce. Nic nevíte – rozumíte?

Oba Prosím.

Fistr *(ke Škodové)*
A zapište oběma: ohledání dvora Medvědí s inženýrem. Já jim to pak zaúčtuju.

Škodová *(zapisující)*
Prosím, pane šéf.

Fistr Abych nezapomněl: který tu budete dnes a která zítra? Dohodli jste se?

Škodová Prosím – já bych tuze prosila –

Kostomlatský Pane šéfe, já velice prosím –

Fistr Ale vždyť jsem řekl, že vás na to bláznění pustím. Ale někdo tu zůstat musí.

Kostomlatský Já tu rád zůstanu zítra. Ale dnes mi přijede ze Slovenska strýček. Mám už lístek na peron. Psali jsme mu –

Škodová Moravská beseda posílá deputaci na nádraží. Dáme černoorským zpěvákům kytice –

Kostomlatský Strýček se ve městě nevyzná –

Fistr *(ke Kostomlatskému)*
Vy tedy půjdete dnes.
(ke Škodové)
A vy uvidíte zato zítra průvod.

Kostomlatský Děkuji uctivě.

Fistr *(ke Škodové)*
Nu – tak se nemračte – nesluší vám to.

Škodová Prosím.

Fistr *(ke Kostomlatskému)*
A vy dejte pozor, aby vás tam neumačkali – i s tím strýčkem.
(odejde)

Škodová Šel on, opičáku!

Kostomlatský Uvidím-li jejího Pepička, dám mu za ni pusu.

Škodová Já bych mu dala – ale přes pusu!

Fistr *(se vrací)*
Pro všechno na světě, vždyť nemám ještě smlouvu pro Sedláčka.
(ke Kostomlatskému)
Honem, mladíku, nadiktuji vám to.
(odejde)

Kostomlatský Prosím.
(odejde za Fistrem)

4. Výstup
Hauenštajnová, Julie, předešlí

Hauenštajnová *(vstoupí)*
Dobrý den, slečno.

Škodová Ruku líbám, milostivá paní.

Hauenštajnová Pan Fistr doma?

Škodová Prosím, milostivá paní – je ve své kanceláři. Mám snad ohlásit – ?

Hauenštajnová Já si ho zavolám sama, ale dříve: je to pravda, že se slečna Julie vrátila ze Švýcar?

Škodová Včera, prosím.

Hauenštajnová Prosím vás – koukněte se, je-li doma. Já se zatím podívám za strýčkem.

Škodová Prosím, milostivá paní.
(odejde)

Hauenštajnová *(otevře dveře k Fistrovi a mluví mezi nimi)*
Má úcta – pane Čeňku! Nedej se vyrušovat, já si zatím promluví s Juli.
(zavře dveře)

Julie *(vejde)*
Hedvo – Hedvo!
(objímá se s Hauenštajnovou)

Hauenštajnová Propánaboha! Z tebe je už ženská! Juli, na mou duši, ty se můžeš vdávat.

Julie Jen se, prosím tě, ještě do mne nezamiluj.

Hauenštajnová Ted' už přestávají žerty. Hned musíš začít shánět výbavu. Ženichů se vyrojí –

Julie Hedvo – já už ti měla nápadníka. Víš, že mě chtěla teta provdat za nějakého vyslanického tajemníka? Francouze! Považ, měl naději dostat se do Číny. To bych byla známým posílala pohlednice.

Hauenštajnová Nu a – ?

Julie Já se nebudu vdávat!

Hauenštajnová Nemluv hlouposti.

Julie Ty se také nevdáváš.

Hauenštajnová Já jsem vdova. Já už nemusím. A vidíš: kdyby přišel ten pravý, stejně si ho vezmu.

Julie Nu tedy.

Hauenštajnová Ale to je to: najít toho pravého. Vědět, co v něm vězí. Vědět, co chce. Zda mé dva domy – mé peníze – nebo mne.

Julie Ten Francouz také asi myslil, že máme v Čechách panství. Povídám ti: vážně o mne tetince říkal.

Hauenštajnová Kdož ví, zda by to nebylo dobré. Muž, který může dělat kariéru – to je nejlepší partie.

Julie Jenže psal tatínek, že musím domů. Že nemá doma pořádek, naše stará Katy že nějak schází, prosím tě: já byla z domu přes dvě léta.

Hauenštajnová Tak dlouho?

Julie Za tři měsíce po mamčině smrti jsem jela. Teta naléhala, tak mě tati poslal do Švýcar. Mají tam nádherný hotel. Hedvo – to ti byla skvělá dvě léta.

Hauenštajnová Vidíš, Julinko, to jsou hezké vzpomínky.

Julie Musela jsem všude pomáhat: v kanceláři, v práci – všude jsem se musela točit. Víš, ona teta myslela, že se tati brzy ožení –

Hauenštajnová Každý si to myslel –

Julie Hedvo, nehněvej se – ale víš, co jsem si myslela?

Hauenštajnová Nu?

Julie Že budeš mou maminkou!

Hauenštajnová Blázínku.

Julie Teta to stále říkala.

Hauenštajnová Tady toho bylo jednou plné město. Už mi gratulovali. Otec se však asi nebude ženit. Ovšem, kdyby ses byla vdala ty, kdož ví? Tati je člověk, který si z ničeho nadělal jmění. Takové lidi mám ráda.

Julie Hedvo – neříkej to dvakrát, nebo z vás udělám párek. Víš, že tati udělá vše, co chci já. Tak co, Hedvičko: zůstaneš takhle?

Hauenštajnová Ne! Nezůstanu! Vdám se. Ale vyberu si člověka, který by něčím byl. Chtěla bych se zúčastnit veřejného života. Já tady komanduju ženské spolky – považ – i do voleb se pletu. Řečním, předsedám, agituji, organizuji – mne to báječně těší. Proto musím dostat muže, který v něčem musí vynikat, v něčem, co odlišuje. Jak se objeví, hned se vdávám.
(klepá se)

Julie Volno!

5. Výstup
Exner, později Fistr, předešlé

Exner Moje úcta.

Julie Prosím, račte jen dále.

Hauenštajnová (otevře dveře k Fistrovi a mluví do nich)
Čeňku, je tu nějaký pán.

Fistr (vstoupí)
Ach – pan Exner! Jako na zavalanou. Račte se, prosím, posadit. Hned jsem k službám.
(mluví do kanceláře)
Slečno, především opis té smlouvy. Vezmu ji s sebou.

Julie *(k Hauenštajnové)*
Pojď se zatím podívat, jaké klobouky jsem si přivezla ze Švýcar.

Hauenštajnová Výborně.
(obě odejdou)

Fistr Víťám vás, pane Exnere. Tož jsem to milé Medvědí viděl. Vzal jsem s sebou inženýra.

Exner Inženýra?

Fistr To jinak nedělám. Co prodávám, musím znát. Ručím za všechno. Za každou cihlu. A musím říct, že jste mě o Medvědí špatně informoval.

Exner To snad ne!

Fistr Špatně informoval. Vždyť je to dvě hodiny od dráhy.

Exner I proboha živého!

Fistr Hodinky jsem měl v ruce. Dvě hodiny.

Exner Vašnosti – z které stanice?

Fistr Z Jičína.

Exner Ale prosím vás, pročpak jste nejel z Budic?

Fistr No, já jsem jel z Jičína. Ale dejme tomu – prosím: kdepak jsou v Medvědí lesy?

Exner Inu, vašnosti – za špejcharem zrovna nejsou. Ale v blízkosti.

Fistr Pane – já mám oči dobré, ale po lese tam nebylo pohádky. Měl jste slyšet pošklebky mého klienta.

Exner To byla chyba, že jste nejel z Budic. A jaké lesy, panečku!

Fistr Nu dobrá. Ale teď ta voda. Pane, já si musel ucpávat nos, když jsem se u toho vašeho rybníka octl. To je louže – pane drahý – louže.

Exner Ale to je k smíchu. To je třeba vybrat jenom trochu dno, propláchnout jalovou strouhu, opravit stavidla.

Fistr A co to stavení? To je stará zbořenina. Inženýr řekl, že kdyby kopl do trámu na půdě, že to sletí všechno.

Exner Kdyby mi ten váš inženýr něco takového řekl –

Fistr Neračte se rozčilovat. Musím říci, co jsem zjistil. Pane, dnes nikdo nechce bydlet ve starých domech. Každý chce bydlet v novém – moderně. Proto vámi žádaná cena je nemožná.

Exner Co vám to napadá.

Fistr Inženýr to všechno prostudoval, prokoukl a cení to se vším všudy na deset milionů.

Exner Kampak s tím: deset milionů!

Fistr Dovolte, já vím, co dovedu. Vynasnažím se a troufám si to vyšroubovat na jedenáct – snad i dvanáct.

Exner Nejdu pod třináct.

Fistr Budu-li moci, prodám to třeba za patnáct. No, ale dá to náramnou šáňku. Já vám něco navrhnu. Přidáte mi provisi deset procent z toho, oč cenu vymskám nad jedenáct. Platí?

Exner Nad jedenáct milionů?

Fistr Ano.

Exner Inu, budiž.
(*podá ruku Fistrovi*)
Ale aby to bylo brzy.

6. Výstup

Julie, Hauenštajnová, předešlí

Julie (*vstoupí s Hauenštajnovou*)
No vidíš, že ti tati ještě neutekl.

Exner Budu se tedy těšit, pane Fistrě. Moje úcta.
(*odchází*)

Fistr Jak jsem řekl, učiním, co bude možné. Snad v úterý půjdeme již k notáři.
(*po Exnerově odchodu k Hauenštajnové*)
Tak co říkáš naší Juli? Hedvičko, je to z ní holka, co?

Hauenštajnová Už jenom chystat výbavu – spočítat věno – a –

Fistr Na to si Juli ještě počká. Teď mi musí pár let hospodařit. Proto jsem si pro ni psal. Vždyť mi ji nechtěli skoro ani vrátit.

Hauenštajnová Ne – vdát ti ji tam chtěli!

Julie Hedvo!

(*zvoní telefon*)

Fistr Haló, tady Fistrova realitní kancelář. Kdo tam?
Á, služebník, pane prokuristo. Nemohu, bohužel, nemohu. Teď odjíždím – zítra jen do půl desáté. Dobře – tedy pozítří dopoledne. Má úcta.
(*zavěsí*)
To se rozumí. Každému budu viset na hřebíčku. Uzavírám obchod za takové sumy, kvůli tobě toho snad nechám.

Hauenštajnová Vy se nepodíváte na slavnost?

Fistr Chce-li Juli – a ty bys ji vzala s sebou –

Hauenštajnová Chceš?

Julie Za nic na světě. Já ještě nemám vybaleno. Viděla jsi, jaký tam mám pořádek. Nemohu na krok, Hedvičko.

(*odejde*)

Hauenštajnová Jako vítr je ta holka. To máš radost, co? Tak teď jenom toho ženicha abys jí vyhledal –

Fistr Ta má tak tvrdou hlavu, že neupustí od toho, koho si vybere. A já bych to ani nedovedl – shánět veselku.

Hauenštajnová Mlč – mlč! Přede mnou se nemusíš přetvařovat –

Fistr Dovol –

Hauenštajnová Vždyť se to o tobě stále šušká.

Fistr Co se šušká?

Hauenštajnová Že – že neprodáváš jenom domy a panství – ale že –

Fistr – ale že – ?

Hauenštajnová – ale že máš i sklad nevěst.

Fistr Nevěst dokonce?

Hauenštajnová Ano! Bohatých, krásných – konečně ani krásné třeba nebyvají, ale bohaté vždycky.

Fistr Milostivá – to jim zase jednou někdo něco –

Hauenštajnová Mlčet a nezapírat.

Fistr Četla jsi někde můj inzerát, že tu mám někde ženské v láku?

Hauenštajnová To se rozumí, že se nedáš vybubnovat. To je právě tajemství, jak to děláš. Nějak to ti právě lidé vědět musí – že prodáváš panny a vdovy –

Fistr – prach a broky! Nechtěla bys, abych tě také prodal?

Hauenštajnová No, kdyby to byl někdo – a byl něčím – proč ne?

Fistr Hedvo – jenom říci – a já někoho vyhledám. Myslíš to vážně?

Hauenštajnová Myslím! Jen ho přiveď. Bude-li k světu, tu jsem! Jako vdova umřít nesmím. A kdybych se měla vdávat ještě třikrát!

Fistr *(jí podává ruku)*
Platí. Já ti tedy najdu ženicha.

Hauenštajnová *(mu potřásá rukou)*
Platí!

Fistr *(ukazuje na sebe)*
Co bys řekla takovéhle sortě?

Hauenštajnová No, to by šlo!

Fistr Ruku líbám za uznání, ale přijdu s lepším zbožím. První jakost! A zaranžuji to tak, že nikdo nebude ani tušit, že jsem to zprostředkoval – v tom umím chodit, děťátko!

Hauenštajnová Vidíš, že je to pravda, že doporučuješ nevěsty.

Fistr Je! Ale jenom hezké –
(ukáže na Hauenštajnovou)
bohaté –

(opět s úklonou k ní)

a –

(ukáže na ni potřetí)

za které můžu ručit.

(Hauenštajnová se ukloní)

A jenom spolehlivým osobám – známým – nebo úplně bezpečným. Vyvinulo se to přirozeně při mém obchodě –

Hauenštajnová Proboha tě prosím, jak ti to ti lidé řeknou? Jak se na to zeptají? Přece neřeknou, abys jim dal ceník svých nevěst?

Fistr Přijdou a řeknou určité heslo.

Hauenštajnová Heslo? Jaké?

Fistr Poslouchala – ona chce všechno vědět. To je obchodní tajemství, jednám jenom s těmi, kdož jsou doporučení od mých nejlepších zákazníků.

Hauenštajnová A co personál?

Fistr V tom je ta geniálnost, víš? Personál nemá ani zdání, oč jde. Domnívá se, že se tu prodává – že se jedná – krátce: že je to zcela – řekněme – obyčejný objekt. A provize dostanu z obou stran.

Hauenštajnová A to já budu muset také platit?

Fistr Tobě to udělám lacino. Až si vybereš, dáš mi hubičku.

Hauenštajnová Koukejme se! To není přece lacino.

Fistr Zatrolená duše! Nestyděla by ses smlouvat? A vlastně bych měl jednu dostat napřed, abych věděl, jak mám zboží cenit.

(přistoupí k Hauenštajnové)

- Hauenštajnová *(ustoupí o krok)*
Jako na výstavách: neračte se ničeho dotýkat!
- Fistr UŽ jdu od vitríny. A jak jsem řekl, učiním brzy nabídky. Hedvičko, uhlídáš, jak se má realitní kancelář vyznamená.
- Hauenštajnová Pak vám při těch obecních volbách s radostí pomohu. Zapřáhnu do agitace živé i mrtvé.
- Fistr A co kantorky? Dají nám hlasy?
- Hauenštajnová Všechny kromě šesti máme v rukou. Ale byla to práce! Naštěstí jsem získala ředitelku. Ta se nikoho nebojí. Spolu jsme přemluvily učitelky. Ale ještě dnes se radí o nějakých podmínkách, zítra mi je řeknou.
- Fistr Mnoho ať si toho nenaporoučejí.
- Hauenštajnová Vaše kancelář je k dámám báječně roztomilá.
- Fistr Tetičko, že vám vyberu nějakého rozparovače?
- Hauenštajnová Já si ho prohlédnu, než řeknu: ano!

7. Výstup

Škodová, předešlí, Julie

- Škodová *(vejde a podává Fistrovi listiny)*
Prosím, tu je všechno.
- Fistr *(se podívá na hodinky)*
Nejvyšší čas.
(k Hauenštajnové)
Děťátko, uctivě se poroučím.

- Hauenštajnová Já jdu také. Podívám se trochu do ulic.
- Fistr Bohužel, společnost ti dlouho dělat nemohu. Vezmu si autodrožku a jedu.
- Škodová Ruku líbám, milostivá paní.
- Hauenštajnová Má úcta, slečno.
(vyjde)
- Fistr Sbohem.
(odejde za Hauenštajnovou)
- Julie *(vejde)*
Tati – tati! – Prosím vás, slečno, není tu tatínek?
- Škodová Není, prosím. Právě odešel do města.
(osušuje si rychle oči)
- Julie Slečno, co je vám?
- Škodová Nic – prosím – nic –
- Julie Plakala jste – nezapírejte, co je vám?
- Škodová Ujišťuji vás, slečno, že nic –
- Julie *(pohlédne pozorněji na Škodovou)*
Bože, Míno, to jsi ty? Což mne nepoznáváš?
- Škodová Poznávám, ale vy jste se tak změnila –
- Julie Snad mi nebudeš vykat – bláhová. Ve škole jsme přece byly takové kamarádky. Ne, nic takového! A teď povídej, jak ses k nám dostala?
- Škodová Uprázdnilo se u vás místo – já mám obchodní školu, umím stenografovat, píši na stroji, tak mě pan šéf vzal.
- Julie A jsi tu spokojena?

Škodová Jsem. Pan šéf je velice hodný –

Julie A co ti platí?

Škodová Ach, slečno Julinko – začíná se bezplatně. O tohle místo byly zrovna dostihy.

Julie Ale teď – Míno – musíš se mi přiznat, proč jsi plakala.

Škodová Ale neplakala jsem.

Julie Žádné zapírání, nebo se hněvám.

Škodová Jsem ve výboru Moravské besedy a máme podat dnes kytice černoorskému vlaku na nádraží. Já myslila, že mě pan šéf dovolí, ale pustil Kostomlatského.

Julie A to je celá tvá bolest?

Škodová Ano.

Julie Tož, Míno, plášť dolů – povídám: plášť dolů – a honem na nádraží.

Škodová Ježíšmarjá – to by mi pan šéf dal –

Julie Nic se nedoví. A kdyby: poslala jsem tě k modistce na Hradčany se vzkazem, aby sem zítra přišla. Řekneš, že nebyla doma. Honem, honem!
(pomáhá jí svléknout plášť)
Ať už tě tu nevidím. Já tu asi půl hodinky počkám a pak to zavřu. Já vím, jak to u nás v kanceláři chodí.

Škodová *(svlékla pracovní plášť, dala do šatníku a odtud vzala klobouk a slunečník)*
Jenom v jednom případě nejednáme s klientem –

Julie V kterém?

Škodová Když někdo přijde kupovat deskový statek. To se každému řekne, aby přišel, až tu bude šéf. Vůbec se nic nejedná a nic se nezapisuje.

Julie Proč?

Škodová To – prosím – nevím. Máme to tak poručeno –

Julie *(vede Škodovou ke dveřím)*
Pospěš. V pondělí budeš vypravovat.
(vyjde se Škodovou až ze dveří. Pak se vrátí a dívá se z okna. Klepá se)

Julie Volno.

8. Výstup
Revír, Julie

Revír *(vstoupí)*
Má úcta.
(zastaviv se u dveří, okamžik pozoruje Julii)

Julie *(jde poněkud Revírovi vstříc)*
Prosím, račte si přát?

Revír Pan – Fistr není přítomen?
(postoupí poněkud kupředu)

Julie *(sedne za stůl Škodové)*
Okamžik. Nyní právě ne. Ale ráčíte-li si něco přát –
(ukáže na židli)

Revír *(neusedá)*
Totiž – já – já přicházím v jisté diskrétní záležitosti –

Julie V naší kanceláři pokládáme vše za diskrétní, prosím.

Revír Ovšem – konečně – vy jste asi zasvěcena do –

Julie – do všeho – prosím. Řekněte jen, čím můžeme sloužit.
(*ukáže opět na židli*)

Revír (*po krátkém otálení usedne*)
Jaké orace? Jde mi: o deskový statek.

Julie Prosím, jak si přejete.

Revír Vám je to k smíchu, že?

Julie Proč? Proto jsem tady, abychom vyhověli podle možnosti přání klienta. Račte jenom svá přání podrobněji označit.

Revír Rozumíte přece, co to znamená: deskový statek?

Julie Úplně.

Revír Poslouchajte, slečinko, může to být třeba bába, ale peníze musí mít.

Julie Bába?

Revír Mého kamaráda jste oženili báječně. Dali jste mu sice hastroše, ale peněz jako drtin. Ten mě sem vlastně posílá. Věříte, že je ten člověk spokojen? Oba si na sebe zvykli. Nuže, prodejte mě také tak. Dostanete provizi. –
Co je vám?

Julie Je mi vás líto – pane –

Revír Nelitujte – není čeho litovat. Mám se zastřelit? To se přece raději ožením.

Julie Jak je libo. Ctěné jméno, prosím –

Revír Spoléhám na diskrétnost vaší kanceláře, slečno.

Julie Spolehněte se úplně, prosím.

Revír Jsem šlechtic, Revír z Chotyše – starý rod, slečinko. Máte prý takových ženských na skladě, které za ten titul dají, co mají. Pod tři miliony však nejdu. Víte o něčem takovém?

Julie (*si činí poznámky do bloku*)
Výběr ohromný.

Revír Zapište si: jsem úředníkem banky Evropa, mám ročně šest set padesát tisíc platu a naději na postup. Tato naděje a šlechtictví jsou mým jediným kapitálem.

Julie A nedalo by se promluvit s věřiteli?

Revír S jakými věřiteli?

Julie Kteří na vás naléhají.

Revír Na mne nenaléhají věřitelé. K vám mě neženou dluhy, ale staré hříchy.

Julie Hříchy?

Revír Slečno, byl jsem nadporučíkem u kavalérie. V kartách, pitkách a – řeknu vám to upřímně – s ženskými jsem utratil nejen svoje jmění, ale i věno mé sestry. A teď si mojí sestru chce vzít kamarád z vojny, taktéž nadporučík. Proto si vezmu třebas Lucifera, bude-li mít ty peníze, aby se sestra mohla vdát. Nejsem zrovna čerstvé zboží – ale ručím za jádro.

Julie Pane z Chotyše – vy jste nebyl nikdy zamilován?

Revír Myslím, že opravdově nikdy. Vyznal jsem sice lásku nejméně dvacetkrát, ale to jsem se asi vždy zamiloval do hezkého účesu, nádherné toalety, hezkých ramen – no – dnes bych žádnou z těch dam nevyznamenal svým vyznáním.

Julie Ne?

Revír Dnes bych se mohl nanejvýš zamilovat do prosté dívky – nejspíše venkovské – které by byla rodina vším, která by nechtěla očima dobývat svět, neko-
ketovala s domýšlivými hlupáky, k jakým jsem i já
patřival.

Julie – spokojila se s malou procházkou v neděli –

Revír Ano, slečno –

Julie – přitiskla by se k vám v divadle, hospodařila v ku-
chyni –

Revír Ano, slečno. A musila by to být rozumná dívčina,
tak rozumná, že by vyslechla s klidem celou zpo-
věd mého života.

Julie A dala vám rozhřešení.

Revír Tak jest.

Julie Vaše láska k sestře je něco tak neobvyklého a šle-
chetného, že bych vám ráda pomohla, abyste se
nemusil takto prodat. Není skutečně pro vás ji-
ného východiska?

Revír Není, slečno.

Julie Přijďte sem zítra, pane z Chotyše. O desáté ho-
dině. To tu budu opět sama. Snad do zítřka něco
vymyslím a poradím vám.

Revír Výborně. Věčná škoda, že těch pár milionů nemáte
vy.

Julie Kdož ví, nemám-li je.

Revír To byste tu nepisařila. Ale nebýt mé sestry nemusila
byste je mít. Jste skvělé děvče a máte humor. Proč
mi vás osud neposlal do cesty dříve?

Julie Dříve jste hledal štěstí jinde.

Revír Přijdu tedy zítra o desáté. Ale buďte tak laskava
a řekněte mi svoje jméno –

Julie *(okamžik váhá)*
– Škodová.

Revír *(vstane a lehce se ukloní)*
A to druhé? Prosím –

Julie *(povstane)*
Mína.

Revír Děkuji vám, slečno. Už dávno jsem si tak upřímně
s nikým nepohovořil jako s vámi. Má úcta, slečno.

Julie Má úcta.

(Revír odejde)

(jiné světlo, jiný prostor, vběhne Škodová)

Škodová Má úcta, mé jméno Mína Škodová.
(zpívá šlágr Slunečnice)

Konec prvního dějství

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Škodová zpívá píseň, pak změna světla a dekorace jako v prvním dějství.

1. Výstup

Fistr, Dr. Nektivinda, Turecký, Šorel, Němeček

Fistr *(přichází)*
To by bylo největší chybou. To si dobře pamatujte: Kdo chce vyhrát ve volbách, musí mít v ruce hospodské a maloobchodníky.

Dr. Nektivinda *(sedí vedle stolu Škodové)*
A majitele domů – neračte zapomenout.

Turecký Baráčníci – to je lehká kavalerie. Ta hlídá bojiště. Ale hostinští? To jsou dělostřelci. Ti musí mít zastupce ve sboru. A já bych jim dal dva. Jednoho ve třetím a jednoho ve druhém sboru. Ať se toho najedí.

Šorel *(zády opřen o stůl Kostomlatského)*
A pak se musí všechny hostince hlídat. Chodit se do nich musí.

Fistr To je už rozděleno. To má na starosti Pokorný. Ten nic nezanedbá.
(hledí do archu v ruce)
Obchodníci jsou se svým zastoupením spokojeni. Jenom na prapor chtějí dvacet tisíc.

Šorel Už si to píši.
(zaznamenává do notesu)

Fistr Totiž: až po volbách. A zbude-li něco z volební kasy.

Dr. Nektivinda Hokynáři, lučte se s praporem! Nezbude nic.

Němeček *(přechází za Dr. Nektivindou a Šorelem)*
Pánové, safra, když je to s hostinskými tak důležité – to bychom měli pomoci i Havránkovi, aby dostal koncesi. Máme přece známé na hejtmanství – to by nám byl Havránek vděčen, kdyby to dostal obci navzdory.

Fistr Příteli drahý, jenom s vděčností nepočítejme. Při volbách platí jenom s l i b y!

Dr. Nektivinda Naopak: my se musíme starat, aby Havránek tu koncesi nedostal. To bude mít nějakou zlost na radnici.

Šorel Ten jim bude nadávat, kudy bude chodit.

Fistr A pak mu slíbíme koncesi my. A za ten provaz ho zapřáhneme.

Němeček Jak myslíte, pánové, jak myslíte. Pak bych prosil, abychom se ve spolku vysloužilců zasadili o to, aby zvolili praporečnickem kožešníka Sedláčka. On je strašně pro nás a umí agitovat. A to je jeho touha: stát se praporečnickem.

Dr. Nektivinda Ten nemá nic jiného než dluhy.

Fistr Takové lidi mám rád do oposice. Kdo má dluhy, ten vždycky agituje proti vládnoucí straně jako drak. Promluvím s výbory
(činí si poznámky)
a uděláme Sedláčka praporečnickem. Dál, pánové, co ještě spěchá?

Šorel Já bych prosil, aby v tom podporovacím spolku, co je tam paní Hauenštajnová kápo, dostal dodávku obuvi pro chudé děti ten Jahoda. Pánové, když to dostane Jahoda a uvidí, že na něj budeme i příště pamatovat, ten nám zorganizuje celé obuvnické společenstvo. Pánové, obuvníci jsou velmi inteligentní.

Fistr Už jsem si poznamenal. Jahoda chudou obuv. Dál, pánové.

Němeček Já bych jenom prosil, aby se nezapomnělo, že chci být v hospodářské komisi, až se na radnici dostanu. Já chci, pánové, kontrolovat dodávky. Pánové, nemáte ponětí, jak se v tomto ohledu obec okrádá. To já bych byl na to kat.

Turecký Škoda, že tu není Příhoda. Ten by honil dodavatele.

Němeček Ale se svým hospodařit neuměl.

Dr. Nekvinda Blázen! Rozhazoval peníze: svoje peníze! Když mám takovou slabost, dám se někam zvolit a rozhazují cizí.

Šorel Pan doktor to vždycky omastí.

Fistr Pane Němečku, budete v hospodářské komisi.
(*zapisuje*)

Němeček Musíme vůbec hledět, abychom měli řádný štáb. Chytré lidi musíme všude postavit. Pryč s hlupáky!

Dr. Nekvinda A já mám hlupáky rád. Ano! Čím je jich více, tím lépe pro chytráky.

Němeček Ale mne k hlupákům nepočítáte?

Dr. Nekvinda Už proto ne, že jdete s námi. Je vidět, že cítíte na dálku, kdo vyhraje.

Němeček Děkuji za uznání.

Šorel No, to musím říct, pánové, že bych moc prosil, abychom ty volby vyhráli. Já mám takovou smůlu, že se vždycky pustím v poslední chvíli strany, která to nakonec vyhraje.

Dr. Nekvinda To se nás tedy nepouštějte.

Šorel (*vstane*)

Já už mohl sedět na radnici třikrát. Poprvé, když vyhráli klubisti. Ale to mi nakukali kamarádi: nedržte se jich, vyhraje Beseda – a já se dal v poslední chvíli k Besedě. Už mě měli klubisti na kandidátní listině – ne a ne – nešel jsem s nimi. A tak jsem dopadl. Před druhými volbami jsem se ke klubistům vrátil. A propadli, jako by si to byli objednali. Pak se začalo mluvit o té nové straně – co měla být jako nad stranami – V novinách byly nové intrády – že nás tahle strana spasí, čert mi nedal dobře dělat. Já se k nim dal. Oni však v poslední chvíli spojili s Besedou – klubisti se proti nim schovali za Zálóžnu –

Turecký A vy jste zase ostrouhal.

Šorel Ano, ano! Proto bych moc prosil, pánové, abychom to tentokráte vyhráli. Už je mi hanba před ženou. Truhlář Kořínek je v obecním výboru – můj nájemník! Máte vidět tu jeho bábu, jak se nafukuje, když je nějaká paráda. Čert může mou ženu vzít.

Fistr Nuže, tentokrát jste si vybral dobře. My vyhrajeme jistě, pane Šorel.

Šorel A to bych pak prosil, abych přišel do místní školní rady. Každý učitel je pak jako cukr, když člověka potká.

Fistr (*píše*)
Do místní školní rady. Dobrá.

Němeček A já bych prosil, aby zámečnickou práci v nové škole dostal můj přítel Zahrádka.

Turecký Na radnici to chystají pro Kudrnu.

Němeček To se ví! Copak mají oni věčně obec okrádat? My to nedovedeme?

Fistr Pánové: to všechno je v pořádku. Zbývá ještě promluvit o ledasčems. Především o učitelích.

Němeček Ti si toho asi nadiktovali.

Fistr Slíbil jsem jim, že žádného učitele z venkova nepřijmeme do města, kdo už tu je, že se mu léta na venkovských školách nebudou počítat do postupu, dívčí školy budou řídit učitelé.

Šorel To ztratíme učitelky.

Fistr Těm jsem to slíbil naopak, ale zavázal je k mlčení. Státní úředníky získá profesor Mašek – a nějaký pan Zajíc. Oba mají být kandidováni. O poštovním národě se dozvím dnes, půjde-li s námi. Soukromé úřednictvo už slíbilo a železnice také. Pánové, půjde to.

Němeček Ještě si dovolím upozornit, že bychom do přípravného komitétu měli přibrat holiče Kadrabu. On dělal, pánové, při posledních volbách falešným voličům vousy, líčil je a páni klubisti mu ani nezaplatili. Budeme ho potřebovat. Vyrukovat musí i mrtví voliči.

Turecký Já volil jednou za dědka, který byl už třicet let v zemi.

Němeček Kadraba posílal lidi k urně i třikrát a nikdo je nepoznal. Tak je nalíčil. On je v tom náramný mistr. A charakter je – pánové. Která strana mu zaplatí, té věrně poslouží.

Fistr Promluví s ním sám. Jako náhodou. Jinak, pánové, vše závisí od Záložny.

Šorel Teď jen abyste brzy sehnal toho předsedu.

Němeček To je velkolepý nápad. Šlechtic předsedou. Pánové, odpusťte, já jdu na slavnost.

Šorel Já taky.

Dr. Nektivinda Pánové, prosím, ne najednou. Každý odtud zvlášť. Aby si toho nikdo nevyšiml.

Fistr Výborně –

Němeček Já se ztratím první.
(*podává všem ruce*)
Má úcta! Nazdar!
(*odejde*)

Všichni Má úcta.

Fistr (*když byl Němečka vyprovodil, vracuje se*)
Slyšeli jste ho!?! Dodávky, jenom dodávky. Copak chceme město vykrást?

Šorel To je s ním všude stejné. Ale tomu ho odnaučíme. Pánové – jenom žádné prospěchářství! A když už – aby to nebylo znát! A teď se ztratím já.

Dr. Nektivinda Má úcta!

Turecký Nazdar!

Dr. Nektivinda Pánové! V pivnici U šavle vyprávěli dnes v noci, že je na radnici strach z paní Hauenštajnové.

Fistr To věřím. Ta už jim pobrala hlasů.

Dr. Nektivinda Ale oni na to vynašli páku. Paní Hauenštajnovou si prý bude brát vrchní inženýr Šulc.

Fistr To snad ne?

Turecký Šulc? Prach a broky! To je starostův kamarád!

Dr. Nekvinda Nechtěl jsem se dříve o tom zmínit před ostatními. Ale viděli ji se Šulcem včera večer. Pane Fistrě. Tuhle dámu si přece nedáme odloudit.

Fistr *(přemáhá rozčilení)*
To se nesmí stát! Za ní jdou ženské, učitelky – a pan Šulc jenom přijde a všechno vezme? Koukejme se! No – hloupí nejsou.
(klepá se)
Volno!

2. Výstup

Novotný, předešlí

Novotný Má úcta!
(mluví těžce – stále činí přestávky)
Mohu – mluvit – řekněme – s panem – Fistrem?

Fistr *(mu jde vstříc)*
To jsem já, prosím.

Dr. Nekvinda My nebudeme překážet, prosím.

Fistr Brzy na viděnou, pánové!
Račte, prosím –
(ukáže na sedadlo)

Novotný Děkuju.
(usedne)

Fistr Mohu něčím sloužit?

Novotný Já bych – rád – totiž – mně se – jedná – o – abych tak – řekl: o deskový statek.

Fistr *(si ho prohlíží)*
Prosím, prosím. S největší radostí posloužíme.

Novotný Já bych – tak myslil, na něco, řekněme – ke dvaceti milionům.

Fistr To jsou hezké peníze. To není maličkost –

Novotný Já myslím – já si je mohu – dovolit –

Fistr Inu ovšem, ale jsou to peníze. To se dá dnes hledat. Vašnosti, s kým mám vlastně čest?

Novotný Novotný, majitel domů. Praha – Václavské náměstí –

Fistr Těší mě velice. Ale prosím, to vás zajisté ke mně někdo posílá?

Novotný Řekněme – neposílá. Ale čítám vaše inzeráty – když – si moje paní vzala do hlavy –

Fistr Vy račte být ženat?

Novotný Ano – ženat!

Fistr A vy chcete tedy opravdu koupit deskový statek?

Novotný No – opravdu. Proto – jsem přišel.

Fistr A to – prosím – vám nabídnu objekty, že budete žasnout.

Novotný Ona to chce moje paní. Když mohli koupit Šlezingerovi deskový statek a on teď volí – s velkostatkáři – a jeho paní se tím pořád u nás chlubí – tak chce moje paní také mít takový velkostatek – řekněme – s těmi volbami.

Fistr Pane z Novotných, nabídnu vám velkostatky, že nebudete vědět, který máte dřív popadnout. Ale – právě teď podpisujeme smlouvu – prodává se cukrovar – je to stamilionový obchod – račte promítnout, že nemám čas – už je nejvyšší spěch. Čekají na mne. Račte mě poctit zítra, pozítří –

Novotný	Ale – když moje paní má – dnes narozeniny. Já bych rád – už v poledne –	Kostomlatský	Božínku, s radostí, slečno. Nebude-li pan šéf hubovat –
Fistr	Výborně! Račte tedy přijít asi za půl hodiny. Vyhledám fotografie, plány – shledám rozpočty – a jenom teď mě račte omluvit. A kdybych tu náhodou ještě nebyl, račte posečkat, ostatně tu bude slečna v kanceláři –	Julie	Nebude, nebude. Já si to zodpovím.
Novotný	Prosím, prosím. Tedy za půl hodiny. <i>(odejde)</i>	Kostomlatský	<i>(chvatně se strojíc)</i> Už letím, slečno. Tak – moje účta. <i>(odejde)</i>
3. Výstup			<i>(Julie po odchodu Kostomlatského usedne ke stolu Škodové a probírá se tam v listinách)</i>
<i>Fistr, Kostomlatský, později Julie a Revír</i>			<i>(klepá se)</i>
Kostomlatský	<i>(vstoupí)</i> Moje účta. Na poštovním úřadě byl hrozný nával.	Julie	Volno!
Fistr	Dobře, děkuji. Sbohem. <i>(odejde)</i>	Revír	<i>(vstoupí s úklonou)</i> Moje účta, slečno!
	<i>(Kostomlatský odloží klobouk, chvíli se zhlíží v zrcadle a pak se vykloní z okna)</i>	Julie	<i>(se ukloní)</i> Má účta.
Julie	<i>(vstoupí s dopisem v ruce)</i> Mladý muži, prosím vás –	Revír	Pan šéf doma?
Kostomlatský	<i>(odskočí od okna)</i> Má účta, slečno – račte si přát?	Julie	Nemáte štěstí, pane z Chotyše. Opět není přítomen.
Julie	Prosím vás, buďte tak laskav a doneste mi toto psaní k švadleně na Malou Stranu. Adresa je na něm –	Revír	<i>(postoupí ke stolu)</i> To právě mám štěstí. Nehledám jeho, hledám vás.
Kostomlatský	Prosím, slečno, s největší radostí. Ale jsem tu sám, prosím –	Julie	<i>(pokyne, aby se posadil)</i> Smím vědět proč, pane z Chotyše?
Julie	Nevadí. Dnes nikdo nepřijde. Já tu počkám – než tati přijde, nemusíte se sem již vracet.	Revír	<i>(neusednuv)</i> Musím vám, slečno, říci něco velmi důležitého –
		Julie	Prosím – <i>(usedne)</i>
		Revír	Je to podivná historie – musím vám oznámit, že – že už nehledám bohatou nevěstu –

Julie Ne? A proč?

Revír Není toho více potřeba. Včera přijel sestřin ženich. Moje sestra se vdá bez věna. On jí totiž miluje i chudou.
(odloží klobouk)

Julie Ale to gratuluji vaší slečně sestře, pane z Chotyše.
(povstane a podává mu ruku)

Revír *(jí tiskne ruku a usedne)*
A mně negratulujete?

Julie A k čemu, prosím?

Revír Že se nemusím prodat.

Julie Ale proč byste si u nás nevybral ženu i tak?

Revír Nevyberu, slečno. Sestra je zachráněna. Teď potřebuji pouze zachránit sebe –

Julie Zachránit? Jak to?

Revír Tím, že se ožením z lásky. Vyberu si děvče podle své vůle, které budu mít opravdu rád. Co tomu říkáte?

Julie To je velice moudré, pane z Chotyše. Přeji vám, abyste šťastně volil –

Revír Zbývá ovšem otázka, co tomu řekne ona. Kdož ví, bude-li mě chtít?

Julie Vás? Důstojníka? Šlechtice?

Revír To je velmi rozumné děvče. Té nic z toho všeho neimponuje. Dokonce mám strach –

Julie Z čeho?

Revír – že zná mou minulost –

Julie Řekl jste, že je to rozumné děvče –

Revír Velice rozumné. Ale moje minulost –

Julie Pane z Chotyše – věřte, že každá rozumná žena počítá jenom s budoucností –

Revír Ale když já se bojím říci – stydím se vyslovit –

Julie *(se hlasitě směje)*
Ale to musíte učinit –

Revír Já to tedy učiním –

Julie Nejde to jinak –

Revír Postavím se před ni –
(postavív se)
– a řeknu jí: chtěla byste mě? Tak jak jsem?
S mou minulostí? S tolika ubitými léty mládí?
(podává Julii ruku)
Chtěla byste mě?

Julie *(rozčílěna, ale nutíc se do smíchu, nepřijímá jeho ruku)*
Dobře – dobře. Když jí to – tak – řeknete –

Revír Vždyť jí to právě povídám –
(zmocnív se její ruky)
– vám to povídám – a vás si chci vzít –

Julie *(si skrývá dlaní druhé ruky obličej)*
Pane z Chotyše – já jsem pouhou písarkou –

Revír A čím jsem v bance já? Ale nebojte se – já vás užívím – nebojte se.

Julie *(jemně vyprostí svou ruku z jeho)*
 Pane, to je hrozné –

Revír
 Nechcete mě? Odmítáte?
(zazvoní telefon)

Julie *(vyskočí a spěchá k telefonu)*
 Halo! Fistrova realitní kancelář. Kdo tam? Není zde. Pravím, že pan Fistr zde není. Račte zazvonit za malou chvíli. Prosím. Má úcta.
(odloží sluchátko a jde k Revírovi)
 Pan Fistr sem jede. Slyšte: taxi již zastavuje před domem. Takto mě nesmí vidět. Řekněte, že tu nikdo nebyl – že čekáte – řekněte vůbec cokoliv – jen o mně se nezmiňujte – já zmizím druhými schody.

Revír
 Míno – celou noc jsem probděl – myslil jsem jenom na vás – vy jste žena, která má v rukou můj osud – Míno – řekněte –
(zmocní se její ruky) –

Julie *(vyprošťující ruku)*
 Proboha – proboha vás prosím – já vám budu psát – do banky – zítra nebo pozítří – kdy se uvidíme – ale teď –

Revír
 Na shledanou –
(pustí jí ruku)

Julie *(již mezi dveřmi)*
 Na shledanou!
(zmizí)

4. Výstup
 Revír, později Fistr

(Revír hledí za Julií. Pak, rozhodnuv se, chopí se náhle klobouku a spěchá ke dveřím)

Fistr *(chvatně vstoupí)*
 Má úcta.
(Rozhlíží se kolem)
 Nikdo tu?

Revír
 Moje úcta.

Fistr
 Fistr, prosím, majitel této kanceláře.

Revír
 Revír z Chotyše – chtěl jsem – mám totiž úmysl –

Fistr *(podává mu ruku)*
 Těší mě velice – prosím – račte přijmout místo –
(klade ruku kol Revírových beder a lehce jej nutí, aby se vrátil)
 Nějakou koupi račte snad zamýšlet –

Revír
 Ano – ano, koupi –

Fistr
 Pane z Chotyše – mám objekty – že se na ně srdce směje. Ještě nejsou v plných daních – elektrické osvětlení – zdviž – i s ústředním topením, libo-li –

Revír
 Ono – prosím. Bude záležet mnoho na ceně, pane Fistrě.

Fistr
 Cena je vedlejší věcí. Prodám třebaš bez haléře. Opatřím vám úvěr – a to už budete mít první činži v kapse, až se přihlásí berní úřad.

Revír
 To snad ani není možné?

Fistr Pane z Chotyše – od čeho máme banky, spořitelny, záložny? Naše předměstí čeká ohromný rozvoj – pozemky tu denně stoupají v ceně.

Revír *(v rozpacích, stále se ohlížeje po dveřích)*
To by – se mi zamlouvalo –

Fistr Jenom u nás kupte a nikde jinde. Postavíme vás tu někam do popředí.

Revír Ale, pane Fistrě, odpusťte, vždyť mě naprosto neznáte –

Fistr Jste šlechtic – pane z Chotyše – český šlechtic – to je slovo. U nás vás přijmeme s otevřenou náručí. Přestěhujete se k nám a ostatní uhlídáte. U všech všudy – vy račte být svobodeni?

Revír Bohudíky.
(usedne)

Fistr A to je znamenité! To vás – pane z Chotyše –
(důvěrně)
– oženíme!

Revír *(se smíchem)*
Proč ne?

Fistr Takový elegantní pán – celý svět je pro něho otevřen! To se podíváte, jaké nevěsty čekají na takovou příležitost. Já mám ohromné známosti.
(zazní telefon)

Okamžik, pane z Chotyše.
(u telefonu)

Halo, Fistrova realitní kancelář. Má úcta. Za čtvrt hodiny, prosím. Mám automobil před domem. Prosím, aby Jeho Jasnost měla strpení – prosím. Má úcta.

Revír *(povstav za řeči Fistrovy)*
Nebudu vás zdržovat, pane Fistrě.

Fistr *(příspěchav chopí Revíra za ruku a druhou ho hladí)*

Račte mě poctit odpoledne návštěvou. Vypijeme šálek kávy – vykouříme doutník – a já vám učiním při tom proposice.

Revír Prosím – to se mi hodí – přijdu zcela určitě.

5. Výstup

Hauenštajnová, předešlí

Hauenštajnová *(vejde chvatně)*
Pardon – račte odpustit – chtěla jsem –

Fistr Pan Revír z Chotyše – paní Hauenštajnová, majitelka realit –

(Revír se němě uklání)

Hauenštajnová *(se němě uklání. K Fistrovi)*
Chtěla jsem jen několik slov –

Revír Nebudu vyrušovat –

Fistr Prosím, pane z Chotyše –

Revír Ne, prosím. Sám pospíchám. Milostivá paní –
(podávaje ruku Fistrovi)
– moje úcta.

Fistr Ujednáno tedy? Mohu se těšit?

Revír Určitě.
(ukloní se a odejde)

Fistr *(jej vyprovodí až ke dveřím)*
 Moje úcta.
(vrátiv se, vítězoslavně)
 Co mu říkáš?

*(Hauenštajnová se usmívá a krčí rameny,
 nechápajíc smysl otázky)*
 Jenom kývni – a udělám ti z něho ženicha –

Hauenštajnová To snad ne?

Fistr Šlechtic, bohatý člověk – energický muž. Kývni – a je tvůj.

Hauenštajnová Proboha tě prosím –

Fistr Líbí se ti?

Hauenštajnová Inu, líbí –

Fistr *(si mne ruce)*
 Tedy to bude. Bude – bude – bude! Mám ho už pro tebe dávno připraveného. Ale nechtěl jsem nic říkat.

Hauenštajnová Ale to přece snad není tak rychle možno –

Fistr Co není možno? Tu rodinu znám léta. Tam je báječné jmění. Ano – ano: budeš šlechtičnou. Jak jsem to řekl, tak se to stane. A pak mi dáš tu hubičku –

Hauenštajnová To ti jich dám deset.

Fistr Platí: deset! To je báječný rod – stará šlechta – česká šlechta. Krásné statky –

Hauenštajnová Kde, prosím tě?

Fistr Tam někde – tam – na Šumavě. Jeho otec má velké slovo mezi šlechtou.

Hauenštajnová Ale ten se bude přece spíše ohlížet po nějaké šlechtičně.

Fistr Zásadně ne. On chce volit z občanské rodiny. Právě mi to řekl. A teď pozor: přijde k nám ve čtyři hodiny. Přijdeš také. Ale až po čtvrté, aby to nebylo nápadné. Rozumíš?

Hauenštajnová Rozumím. To není snad ani možno.

Fistr Má zlatá – to já již provedl jinší věci. Ke mně přišel člověk prodávat činžák a zatím koupil selský grunt – jeden se jenom přišel optat na cestu – a když šel ode mne, měl nevěstu.

Hauenštajnová Ale já mám nápadníka – znamenitého člověka –

Fistr Žádného nápadníka. Ty budeš **v o n** a basta. Nech mě jednat.

6. Výstup

Julie, předešlí

Julie *(vstoupí)*
 Hedvo, pěkně vítám!
(běží ji obejmout)

Hauenštajnová Nazdar – Julinko.

Fistr *(se podívá na hodinky)*
 Pro pánaboha, já už musím letět –

Hauenštajnová Pardon, vždyť já přišla vyjednávat –

Fistr *(bere klobouk)*
 Ani minutu se nemohu zdržet.

Hauenštajnová To je hned odbyto. Učitelky jsou pohromadě u ředitelky Houdkové a vzkazují: volit tě budou s podmínkou, že učitel Hýbl nebude kandidován do obecního zastupitelstva. Urazil je na nějaké konferenci.

Fistr *(rozčileně)*
Učitelům jsem zase musil slíbit, že Hýbl bude kandidován!

Hauenštajnová Učitelky nepovolí – jinak jdou s radnicí.

Fistr Nu dobře – tak se jim to slíbí –

Hauenštajnová Musí se jim dát čestné slovo!

Fistr Čestné slovo? Ale s největší radostí. Já myslil, že to chtějí písemně. Učitelům jsme dali také jen čestné slovo. To je všechno? To je všechno?

Hauenštajnová Všechno. Hned tam musím jít s odpovědí.

Fistr Mám dole vůz, pojď, svezu tě. Julinko, gratuluj Hedvě. Bude se vdávat!

Julie *(k ní radostně přiskočí a vezme ji za ruku)*
Opravdu?

Hauenštajnová *(polo žertem, polo vyčítavě)*
Ale, co to zas už –

Fistr Našel jsem jí ženicha. Už ho viděla. Šlechtic! Nikomu ještě ani muk.

Julie Ale, Hedvo – to gratuluji –

Hauenštajnová Ale, Julinko – vždyť ještě nic není –

Fistr *(odcházejce, volá od dveří)*
Teď odtud odešel. Fešák! Pan Revír z Chotyše. Už je ruka v rukávě. Pojď!

Hauenštajnová *(rychle dochází ke dveřím)*
Julinko, nazdar!

Julie *(sotva se přemáhajíc, k Fistrovi)*
Co pravíš?

Fistr Budeš družičkou!
(otevře dveře)
Pá, Julinko!
(odejde)

Hauenštajnová Sbohem, dítě!

7. Výstup

Julie, později Novotný

Julie *(pobouřena stojí uprostřed jeviště – pak kvapí ke dveřím, jako by se za odešlými chtěla rozběhnout – otevře dveře, ale pak se přemůže a opět je zavře. Pak těžce usedne za stůl Kostomlatského)*
To jste na omylu! Toho mi nepřebereš – Hedvičko!

(klepá se)

Julie *(se snaží nabýt rovnováhy, upraví si účes)*

(klepá se opět, silněji)

Julie Volno!

Novotný *(nesměle)*
Má úcta – slečno –
(blíží se k Julii)

Julie Má úcta, pane. Račte si přát?
(povstane)

Novotný Já jdu – já bych totiž rád – mně se jedná – je to však důvěrně – jedná se o deskový statek – rozumíme –

Julie *(prudce)*
Oč se jedná?

Novotný O deskový statek – rozumíte, slečno – co to je?

Julie *(ostře)*
Rozumím, pane. Velmi dobře rozumím – ale musím vám říci, že byste tohoto druhu obchodu mohl nechat!

Novotný Vždyť já si mám přijít – pro – pro faktografie –

Julie Není vás to důstojno, pane –

Novotný Ale prosím, pan Fistr ví, co chci – nic zvláštního –

Julie Vždyť máte již šedivou hlavu – a vůbec: zde není žádná tržnice na lidi! Račte se prosím vzdálit –
(ukazuje rukou na dveře)

Novotný *(ustupuje ke dveřím)*
Ale – prosím – řeklo se mi, že je u vás velký výběr –

Julie A já vám zase říkám, abyste se vzdálil! Takové obchody si dělejte jinde!

Novotný *(opatrně proklouzne dveřmi)*
To je strašlivé!

Julie *(ukazuje na dveře)*
Prosím!

(jiné světlo, jiný prostor)

Škodová A teď vám, vážení hosté, závdavkem nabídneme zcela novou píseň z repertoaru bandu R. A. Dvorského, dosud neprovedenou. Pane kapelníku, volá...
(zpívá notoricky známý šlágr)

Konec druhého dějství

TŘETÍ DĚJSTVÍ

1. Výstup
Revír, Fistr

Fistr *(vede lehce Revíra)*
Co by vás to napadlo, kam byste odcházel? Co byste – ? Nikam vás nepustím.

Revír Jenom na půl hodinky si musím někam odskočit – Ale vždyť je času dost – pozval jste mě na čtvrtou hodinu, já přijdu –

Fistr To je dobře, že tu račte být dříve, pane z Chotyše. Pohovoříme si, popovídáme.

Revír *(usedne)*
Musím se vám s něčím svěřit, pane Fistrě –

Fistr Prosím –

Revír *(po okamžiku přemítání)*
Já nemohu koupit žádný dům, nemám peněz, pane Fistrě, alespoň nemám tolik.

Fistr Ale, pane z Chotyše, to je k smíchu! Koupíte na dluh – já vám opatřím úvěr –

Revír Pane Fistrě – jsem pouhým bankovním úředníkem s šesti sty padesáti tisíci ročně – z čeho bych ten dluh platil?

Fistr Pane z Chotyše, mám pro vás lepší místo. V které bance jste?

Revír V bance Evropa.

Fistr Z té banky můžete klidně odejít. Uděláme vás tu něčím, co vám vynese několikánásobek!

Revír Ale proč byste to dělal – proč?

Fistr Protože tu potřebujeme jako sůl pána se šlechtickým titulem. Znáte naši záložnu. Co o ní soudíte?

Revír To je výborně prosperující ústav.

Fistr Zvolíme vás tam za předsedu.

Revír Dovolte – ale proč byste – ?

Fistr Chceme mít v čele šlechtice. Řekne-li se, že je předsedou pan Revír z Chotyše – to zní, jako když zahlaholí velký zvon.

Revír Ale vy mě uvádíte do velkých rozpaků –

Fistr A abyste lidem rázem imponoval, koupím pro vás dům. Peníze vám půjčím na pouhý úpis, aby nikdo nevěděl, že jste někomu něco dlužen.

Revír Ale proboha vás prosím, z čeho budu platit úrok?

Fistr Svěříte mé kanceláři správu svého domu. Dáte mi plnou moc – já budu vybírat činži a platit z toho daně. Ještě pro vás vždycky něco zbude. A zatím vám vyhledám bohatou nevěstu. Ta přinese peněz jako třisek.

Revír S tou ženitbou nebude nic. Již jsem si vybral –

Fistr Má peníze?

Revír Nemá. Je to také jenom taková úřednická chudá myška, jako jsem já –

Fistr Už jste si dali slovo?

Revír Dali!

Fistr Pane z Chotyše – peníze jsou silná věc. Ty dovedou měnit nejpevnější rozhodnutí.

Revír Mne nezviklají. Mluvím upřímně – nechci stát před vámi jako podvodník.

Fistr To je právě to, co se mi u vás tolik líbí. Že jste otevřená povaha, poctivý charakter. To má u mne cenu. Proto vám činím nabídku. Uděláme vás předsedou –

Revír Ale – pane Fistrě, což když se ten váš plán nepovede? Já se vzdám pevného místa v bance – a ono to pak selže v té vaší záložně? Nebo: neselže – ale já se tam neudržím –

Fistr Neselže to a udržíte se. Ale pro všechny případy vám dám revers, že vás pak ihned přijmu za ředitele své kanceláře. Už se dlouho ohlížím po člověku, který by mě mohl zastupovat a který by měl reprezentaci.

Revír Pane Fistrě...

Fistr Ale my vás potřebujeme především pro záložnu. Stojíme před velkým převratem města – pane z Chotyše. Platí?

Revír Člověk se nemá bát skočit v pravou chvíli do sedla.
(okamžik přemítá)
U všech všudy –
(náhle plácne do nastavené dlaně Fistrovi)
– platí! Platí!

Fistr Výborně – pane z Chotyše.

2. Výstup
Dr. Nekvinda, Turecký, předešlí

Dr. Nekvinda *(vchází s Tureckým)*
Smí se dál, prosím?

Fistr	<i>(spěchá oběma vstříc)</i> Pěkně vítám, pánové, jen dál, jen račte dál. <i>(podá oběma ruku a vede je k Revírovi.</i> <i>Cestou již je představuje)</i> Pan doktor Nekvinda, lékař naší rodiny – pan stavitel Turecký. Pan Revír z Chotyše – pánové – Moji přátelé a spojenci v našich místních zápasech, pane z Chotyše. A jaké tajnosti – pán z Chotyše – pánové – náš příští předseda záložny. <i>(Revír ukloniv se tiskne oběma ruku)</i>	Fistr	Poštáků je mnoho. Těm se musí vyhovět.
		Dr. Nekvinda	Dobrá.
		3. Výstup <i>Předešlí, Julie</i>	
			<i>(Julie vstoupí)</i>
		Fistr	Moje dcera Julie.
			<i>(Dr. Nekvinda a Turecký smeknou a ukloní se)</i>
			<i>(Revír, který byl doposud odvrácen, se otočí a rychle smekne, ale spatřiv Julii, je překvapen –)</i>
Turecký	Výborně, pane z Chotyše! <i>(tiskne mu pravici oběma rukama)</i>		
Dr. Nekvinda	To je příjemná novina, pane z Chotyše – vítám vás srdečně.		
Revír	<i>(tiskne ruku Dr. Nekvindovi)</i> Nevím, pánové, dokážu-li to.	Fistr	Pan Revír z Chotyše. <i>(hledí překvapen na Revíra a Julii. Okamžik trapného ticha)</i>
Fistr	Pan Revír se tu zakoupí – přestěhuje se sem, aby se vžil do našich poměrů a poznal situaci.	Julie	<i>(se rychle ovládne, s úsměvem)</i> Pěkně vítám, pane z Chotyše. <i>(podá mu ruku a praví k otci)</i> My už se známe.
Dr. Nekvinda	Pane z Chotyše – obracíme město naruby. Záložnu už máme v ruce. To je velká pomoc. Teď si troufáme na radnici. Vítám vás do naší armády a prosím, abyste vytrval.	Fistr	<i>(udiveně)</i> Jak to? Vy se znáte?
Revír	Pánové, děkuji za důvěru. Couvnout mě nevidíte.	Julie	Pan z Chotyše jel se mnou předevcírem v rychlíku. Přistoupil v Táboře. <i>(k Revírovi)</i> Že?
Fistr	Výborně!		
Turecký	Takového pána jsme tu potřebovali. Sláva!		
Dr. Nekvinda	<i>(k Fistrovi)</i> A teď, proč jsme přišli. Poštovní národ je ochoten se k nám připojit, ale chce mít dva zástupce na radnici. Za úřednictvo a za zřízence. Byl u mne a u přítele Tureckého oficiál Červinka. Ten chce být ve volebním výboru. Co tomu říkáte?	Revír	<i>(v rozpacích)</i> Ano – slečno –
		Julie	Kavalírsky se mne ujal. V kupé mě hájil, když nějaký mrzutý pán nechtěl otevřít okno. <i>(směje se)</i>

Pan z Chotyše by byl rád věděl, koho se zastal – představil se mi – ale já jsem se neprozradila. Pane z Chotyše, teď je konec mého inkognita. Zlobíte se snad proto na mne?

Revír Odpusťte, slečno, že jsem byl v prvním okamžiku tak překvapen a nevěřil svým očím.

Fistr Račte prominout, pane z Chotyše – to víte: ženské jsou úskočné jako kočky. Ale teď to vynahradíš, Julinko. Ukážeš se jako hostitelka.

Julie *(se smíchem)*
Musím – musím –

Fistr To se vracela ze Švýcar – když jste – když – ona – když jste ráčil – byla tam skoro dva roky u tetičky –

Dr. Nekvinda Ještě se vám, slečno, nezastesklo po alpských ledovcích?

Julie Naopak, pane doktore, ve Švýcařích se mi vždy stýskalo po vás, když jsem zastonala. Tam byl lékařem takový mrzutý Talián a předpisoval mi vždy samé hořké medikamenty.

Dr. Nekvinda To rád slyším, když někdo pomlouvá kolegu. To je pro doktora cukrkandl.

Fistr A teď, prosím, se podíváme na terasu. Julinko, ukaž panu z Chotyše naši vyhlídku.

Julie Račte, pane z Chotyše. Předvedu vám panorama a dám vám jmenovat pražské věže. Běda, ukáže-li se, že neznáte Prahu.
(vystupuje po schůdkách na terasu)

Revír *(spěchá za ní)*
Slečno, bojím se – že to dopadne špatně –
(vystoupí na terasu, kde nyní meškají oba, pozorující Prahu a hovoříce)

(Dr. Nekvinda pomalu vystupuje za Chotyšem)

Fistr Pane doktore!

Dr. Nekvinda Prosím.
(sestoupí)

Fistr *(k Dr. Nekvindovi i Tureckému)*
Co mu říkáte?

Turecký Mně se líbí.

Dr. Nekvinda Výborný člověk!

Fistr Toho povedeme městem jako v procesí. No – byl to nápad, co?

Turecký Ty kdybys čtvrt hodiny mluvil do patníku, že je strom, začnou na něm zrát hrušky.

Fistr On je to člověk náramně vážený. S knížetem Schwarzenbergem jezdí na hony. To budou škytat na radnici.

Dr. Nekvinda Jenom s tou paní Hauenštajnovou aby se nám něco nestalo.

Turecký Jak to?

Fistr S Hauenštajnovou?

Dr. Nekvinda Něco se děje. Včera se bavila s inženýrem Šulcem celý večer. A ten se dnes chlubil svému kolegovi, že nám něco provede, až užasneme.

Turecký Už se mluví, že se budou brát.

Fistr Pánové – teď jste řekli, že něco dovedu. Tedy, abyste věděli – ta ženská si vezme, koho já budu chtít. Rozumíte?

Turecký	No – jen aby to tak dopadlo.	Fistr	Co povídáš? <i>(postaví se proti ní)</i>
Fistr	My jsme vzdálení příbuzní. Zabavte se trochu s panem z Chotyše a já zatím řeknu dceři, jak musí dnes jednat s paní Hauenštajnovou. Ony jsou náramné kamarádky.	Julie	Že si pan z Chotyše Hedvu nevezme.
Dr. Nekvinda	<i>(k Revírovi)</i> A teď vám ukáži, pane z Chotyše, kde v roce 1675 ležela turecká vojska, když obléhala město. <i>(jde a ukazuje z terasy)</i>	Fistr	Ty myslíš, že snad pro tu úřednici – o které mi povídal –
Fistr	<i>(jde k Julii, vezme ji pod paží a vede ji ke schůdkům)</i> Něco důležitého, Julinko.	Julie	Ano – pro tu!
Julie	Přeješ si, tati?	Fistr	Copak ty ji znáš?
Fistr	Není času k dlouhým výkladům, ale tolik si pamatuj, že mi nesmírně záleží na panu z Chotyše. S tím se musí u nás dělat jako s drahou masťou, rozumíš?	Julie	Znám!
Julie	Rozumím.	Fistr	Kdo je to?
Fistr	Je to výborný muž.	Julie	<i>(slavnostně)</i> Já!
Julie	Znameníť, tatínku.	Fistr	<i>(hledí na ni užasle)</i> Blázníš?
Fistr	Víš – to je charakter.	Julie	Neblázním. Já se mu tak představila – a on si mě chce vzít jako děvče z kanceláře. Tati – už jsme si dali slovo. Nikdo to nerozvrátí. Ale já myslím, že se o to ani nepokusíš. <i>(zavěsí se do něho)</i>
Julie	Rozhodně – tati. Roztomilý člověk.	Fistr	Vid' – tati – Pro všechno na světě – dítě –
Fistr	To jsem rád, že jsi mého náhledu. Ale teď zbývá další úkol. Hauenštajnovou musíme držet pevně v hrsti. A tu jsem přišel k náhledu, že bude nejlepší, když se ti dva lidé vezmou.	Julie	Byl bys schopen, tati, říci ne?
Julie	<i>(vezme otce lehce pod paží, okamžik mlčí, pak)</i> Tati – z toho nebude nic!	Fistr	<i>(líbaje ji)</i> Julinko, stane se, jak chceš – ale kdybys věděla, jak hatíš moje plány – jak mi to kazíš, celou moji akci –

4. Výstup

Šorel, předešlí

- Šorel *(udýchaně vstoupí)*
Má úcta. I to je dobře, že jste doma, pane Fistře.
- Fistr Vítám vás, pane Šorele.
- Šorel Já, prosím, musím vám něco říci – že vás musím prosit, abyste se mnou nepočítali – pod žádnou podmínkou nesmím být nikde podepsán. Já jdu s radnicí. Oni mě dají na kandidátní listinu –
- Fistr Ale zase to projedete. Radnice padne.
- Šorel Nepadne. Ti na to našli kleště.
(s důrazem)
Šulc si vezme Hauenštajnu. Už dnes Šulcovi v poledne připíjeli šampaňským. Včera mu paní Hauenštajnová dala slovo.
- Fistr A kdo to řekl, že mu dala slovo?
- Šorel Šulc! Šulc!
- Fistr *(rozčileně)*
Přesvědčím vás, že to není pravda. A kdyby to byla pravda – tedy to rozbiju!
- Dr. Nekvinda *(zatím ukazoval z terasy různými směry svým společníkům. Nyní smeká a uklání se, zpozorovav Hauenštajnovou, která se zatím ještě neobjeví)*
Ruku líbám, milostivá paní!
(k Fistrovi)
Paní Hauenštajnová.

(Šorel zdraví na všechny strany)

5. Výstup

Hauenštajnová, předešlí

- Hauenštajnová Má úcta, pánové. Nazdar, strejčku.
- Julie *(objímá Hauenštajnovou)*
To jsi hodná, Hedvičko, že jsi přišla.
- Fistr *(jí podává ruku)*
Vítám tě, Hedvo.
- Hauenštajnová *(mluvíc zároveň k pánům na terase)*
Já jela z výstaviště jako vévodkyně, pánové.
V automobilu!

(Julie se zavěsí zatím do Hauenštajnové)
- Dr. Nekvinda Snad ne už ve svém?
- Hauenštajnová Ubohá vdova nemůže vyhazovat tisícovky za automobil, pane doktore –
- Dr. Nekvinda Žádný z nás není v komisi pro daň z příjmů. Ne-
raďte se tedy přetvařovat, milostivá paní.
- Fistr *(pln rozpaků, ale nutě se do klidu)*
A kdo byl tak pozorný?
- Hauenštajnová Galantní pán se mne ujal na výstavišti. Pánové, tam jde dnes o život. A když zvěděl, že bych ráda navštívila Julinku, dovezl mě sem.
- Dr. Nekvinda Mám hádat začáteční písmeno toho pána, milostivá paní.
- Hauenštajnová Jaké hádání? Pan vrchní inženýr Šulc. Jel se mnou jako vítr... Ale prosím, panstvo, nedejte se mnou nijak vytrhovat.

Fistr *(ukázav Šorelovi a Hauenštajnové na terasu)*
Je libo, prosím, pan doktor vysvětluje, jak Turci útočili.

Šorel *(vystupuje na terasu)*
Prosím – to si vyposlechnu.

Fistr Julinko – všímej si tam trochu hostů.

Julie Už běžím – tatičku –
(spěchá na terasu)

(všichni na terase odstoupí do pozadí)

Fistr *(k Hauenštajnové)*
A s tebou bych rád na slovíčko. Začneme hned u toho Chotyše. Hedvičko – řekni mi pravdu: skutečně jsi mi rozuměla, když jsem ti dnes toho Chotyše nabízel?
(nabídne jí židli)

Hauenštajnová *(usednuvši)*
Čemu jsem měla rozumět?

Fistr Že to myslím ironicky –

Hauenštajnová Ironicky?

Fistr Že tě zkusím.

Hauenštajnová Mne? Proč?

Fistr Že zkusím, ozve-li se v tobě něco – víš –

Hauenštajnová Já ti nerozumím.

Fistr To je právě osudné, že mi nerozumíš – že jsi mi vůbec již tak dlouho neporozuměla – že nechápeš –

Hauenštajnová Že nechápu –

Fistr – jak dlouho jsem do tebe zamilován!

Hauenštajnová *(vyskočí)*
Co to mluvíš?

Fistr *(uchopiv ji za ruku a očima upozorniv na společnost na terase, přiměje Hauenštajnovou, že opět usedne)*
Ano – zamilován – jako dvacetiletý chlapec –

Hauenštajnová Žasnu nad tím, co povídáš –

Fistr Ve dne v noci na tebe myslím – jenom na tebe – nespím –

Hauenštajnová *(vzrušeně)*
Ale – proč – proč jsi mi nikdy dosud nic neřekl?

Fistr Jsem idealista – takový nesmělý člověk –

Hauenštajnová Ty – ty že jsi –

Fistr Ano. Kde jde o mé vlastní záležitosti, netroufám si. Chtěl jsem v tobě vzbudit nějaký oheň – myslil jsem, že se to v tobě nějak ozve – že se to musí ozvat –

Hauenštajnová Ale já jsem v ohromných rozpacích – víš – že mi právě Šulc učinil zcela vážný návrh?

Fistr Šulc? Šulc? Že by se opovážil. Člověk s takovou minulostí?

Hauenštajnová Co pravíš? Víš něco?

Fistr Není mým zvykem pomlouvat lidi. Já jsem charakter. Ale oni ti už ostatní lidé donesou, co vědí o jeho nespořádaném životě –

Hauenštajnová *(vyskočivši)*
Není možná!

Fistr Já nic nevím. Nevím o úplatcích, které bere, nevím, jak okrádá obec při dodávkách – ale to je jisto, že on bude první, kterého pošleme před soud, až do- budeme radnice –

Hauenštajnová Před soud?

Fistr Milé dítě – my budeme nemilosrdní. Na Šulcovi dokážeme, jaká korupce ovládala město. To bude mou první prací, až se stanu starostou.

Hauenštajnová Ty budeš starostou?

Fistr Což jsem ti to dosud neřekl? Je to jednomyslným přáním celé naší strany. Starostou budu já.
(chopí ji něžně za ruku)
Hedvičko – chceš být paní starostovou?

Hauenštajnová Já opravdu nevím – kde jsem –

Fistr *(dojemněji)*
Hedvičko – víš, že mi moje nebožka žena řekla na smrtelné posteli – abych si po její smrti vzal tebe – kvůli Julince –

Hauenštajnová Ale proč – proč jsi mi o tom dosud nikdy ničeho neřekl?

Fistr Nu, vidíš – Hedvičko – jsem již takový – citový člo- věk –

Hauenštajnová *(si utírá oči)*
To je dojemné.

Fistr *(ji něžně obejmě)*
Hedvičko – uslyším to tvé ano?

Hauenštajnová *(mu padne do náručí a zavzlyká)*
Ano – ano!

Fistr *(ji políbí a hned vesele)*
A teď – teď to všem oznámíme!
(vede ji ke schůdkům)

Hauenštajnová Ale – co pan z Chotyše?

Fistr Pánové – Julinko!

Julie Přeješ si, tatínku?

Revír Prosím – ?

(Dr. Nekvinda, Šorel a Turecký přicházejí mlčky)

Fistr *(maje pod paží Hauenštajnovou)*
Paní Hauenštajnová a já se představujeme jako snoubenci.

Julie Tati – tati –
(objímá a líbá otce i Hauenštajnovou)

(Revír líbá ruku Hauenštajnové)

Fistr *(vezme Revíra a Julii za ruce a představuje je všem)*
Tohle, prosím, je druhý párek snoubenců.

Dr. Nekvinda *(vezme Fistra stranou, důvěrně)*
Ale vzal jste to pěkně od podlahy, příteli!

Fistr *(otírá si pot z čela)*
Kamaráde, to byl výkon! Zatím můj nejlepší. Ale mu- síte uznat, že se dovedu obětovat pro veřejné blaho!

Škodová a Kostomlatský pějí dueto o lásce.

K O N E C

Program vydalo
Národní divadlo moravskoslezské,
příspěvková organizace statutárního města Ostrava,
Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
www.ndm.cz

Ředitel Jiří Nekvasil
Šéf činohry Peter Gábor

Redakce programu Marek Pivovar
Výtvarné zpracování programu a plakátu, sazba Lubomír Šedivý
Textová korektura Pavel Hruška
Fotografie ze zkoušky Radovan Šťastný

Tisk KARTIS+Co s.r.o.

Nositele autorských práv k dílu zastupuje DILIA,
divadelní, literární, audiovizuální agentura, Krátkého 1, Praha 9.

Činnost Národního divadla moravskoslezského,
příspěvkové organizace statutárního města Ostrava,
je financována z rozpočtu města Ostravy.

Aktivity NDM jsou také finančně podporovány
Ministerstvem kultury České republiky
a Moravskoslezským krajem.

ISBN 978-80-87650-31-8

HLAVNÍ PARTNER:

MEDIÁLNÍ PARTNER INSCENACE:

OSTRAVA!!!

Lada Bělašková

Tomáš Jirman, Lada Bělašková

David Viktora, Vladimír Čapka, v pozadí Robert Finta

Robert Finta, Lada Bělašková

Jan Fišar, Lada Bělašková

David Viktora, Jan Fišar

Pavína Kafková, Petra Lorencová

Pavλίna Kafková, Petra Lorencová

František Strnad, Petra Lorencová, v pozadí Pavλίna Kafková

David Viktora, Pavlína Kafková

Vladimír Polák, Petra Lorencová

Vladimír Polák, Petra Lorencová

Jiří Šimáček, Lada Bělašková

Vladimír Čapka, David Viktora, Petr Houska, Tomáš Jirman

Petra Lorencová, Karel Čepek

David Viktora, Petra Lorencová

Libor Olma, David Viktora, Petra Lorencová

Pavλίna Kafková, Petra Lorencová, David Víktořa, Libor Olma

Petr Houska, Tomáš Jirman

Pavλίna Kafková, David Víktořa, Lada Bělašková, Robert Finta,
Libor Olma, v pozadí Jiří Šimáček